

ÖT ÉV VIRÁGZÁS

A JANUS PANNONIUS KÖZGAZDASÁGI SZAKKOLLÉGIUM TÖRTÉNETE

Janus
Pannonius
Közgazdasági
Szakkollégium

Évkönyv

2007-2012

Pécs, 2012

Szerkesztők:

Horváth Péter
Kardos Krisztina
Kemény Ágnes
Kisgyura János

Közreműködtek:

Gál Zsuzsanna
Kis Andrea

Borító:

Gulbert Ármin

Szerzők:

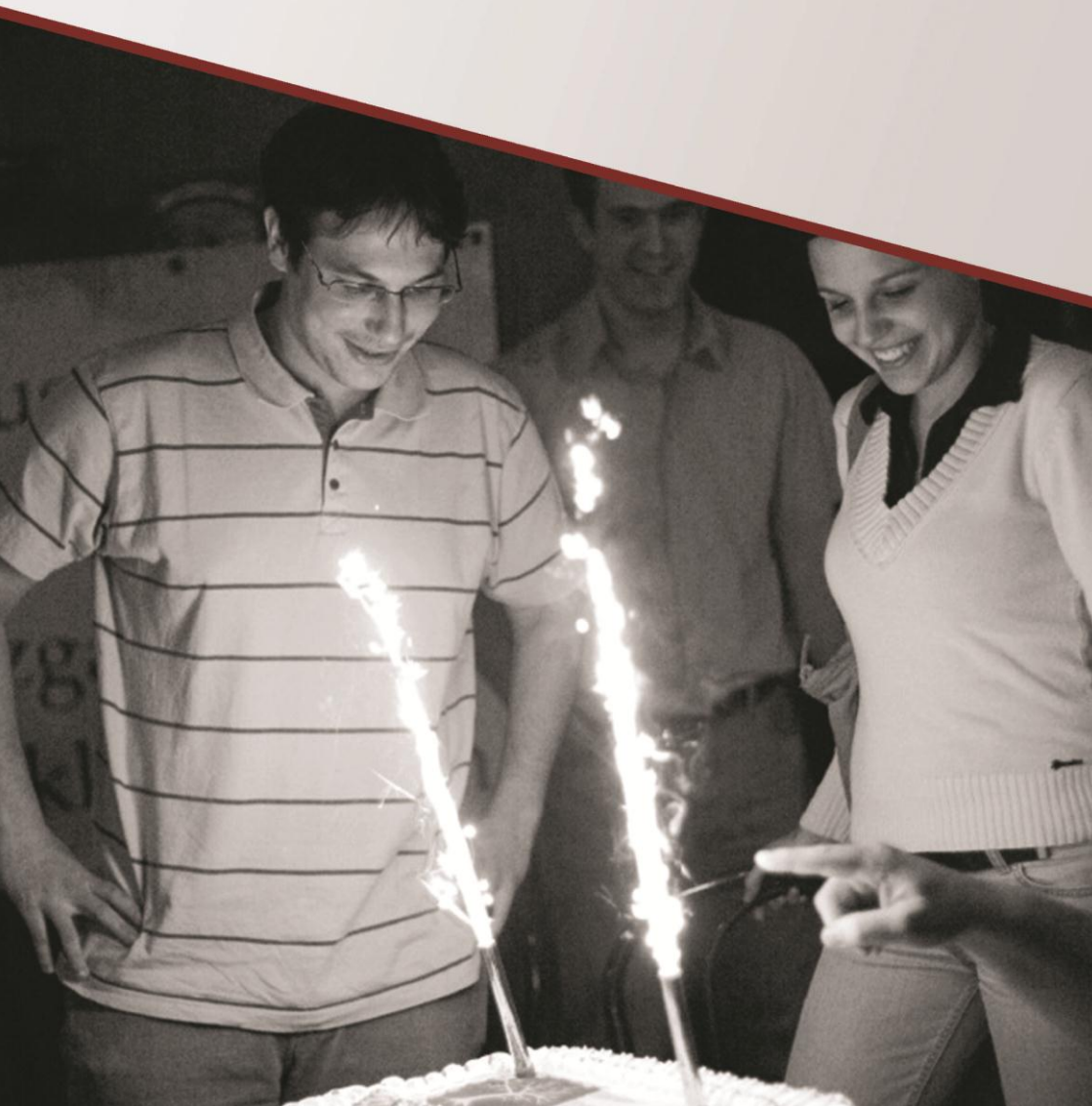
Barancsuk János dr.	Kisgyura János
Bodnár Dorottya	Kisida István
Bodnár Szabina	Kordély Ádám
Boti Csilla	Mikó Richárd
Czinege Balázs	Molnár András
Czoller Dominika	Páger Balázs
Ferkov Dóra	Peti János
Heindl Zsombor	Sipos Norbert
Horváth II. Márton	Somogyi Gergely
Horváth Péter	Takáts György
Kardos Krisztina	Tóth Annamária
Kemény Ágnes	Váry Miklós
Kenesei Mirkó	Zaja Róbert

TARTALOMJEGYZÉK

ÖT ÉV EMLÉKEI.....	5
Elnöki köszöntő	6
Titkári visszatekintések	15
<i>Somogyi Gergely</i>	15
<i>Peti János</i>	19
<i>Czinege Balázs</i>	22
<i>Heindl Zsombor</i>	25
<i>Kenesei Mirkó</i>	28
Tisztségviselők Fala	30
Végzett Pécsi Közgazdász Szakkollégisták Egyesülete	33
Felvettek listája	37
ÖT ÉV SZAKMAISÁG.....	39
Hogyan lehetsz „valami több”?.....	40
Kurzusaink.....	45
Interjú Horváth Mártonnal (I.)	55
Szakmai cikkek és TDK dolgozatok	67
Esetversenyzés – Horváth Márton (II.) szemével	71
ÖT ÉV RENDEZVÉNYEI	75
Dr. Papp László Számvitel Konferencia és Verseny.....	76
Az első OSZTás.....	79
NyATA 2010.....	83

ÖT ÉV KÖZÖSSÉG.....	87
Univ/501.....	88
Egy nap az E-Clubban.....	91
Szakkollégium – Elsős szemmel.....	93
Mese a szakkolis táborokról.....	97
Karácsonyi Varázs.....	100
ÖT ÉV TÁRSADALMI ÉRZÉKENYSÉG.....	105
Karácsonyi ajándékgyűjtés.....	106
Visszautak a társadalmi perifériáról.....	108
Segítséggel Élők Napja.....	112
Gilvánfai Pünkösdi Játékok.....	118
PTE Gyermekklinika – Falfestés.....	121
Zárszó.....	123
ÖT ÉV KRÓNIKÁJA.....	127
Szakmai eredményeink.....	128
Kronológia.....	138

ÖT ÉV EMLÉKEI

Elnöki köszöntő

Köszöntöm a fennállásunk 5. évfordulója alkalmából kiadott kötet Olvasóját!

Sok szeretettel és hálával gondolok most mindenkire, akinek része volt/van abban, hogy létezhessünk. Alapítóinkra, mindenkori tagjainkra, tanárainkra, szponzorainkra, és különösen a minket befogadó és istápoló Karra, a lassan fogalommal váló, egyre patinásabb Pécsiközgázra. És nem utolsósorban Janus Pannoniusra, akinek a nevét eredetileg a szerveződéssel járó adminisztratív folyamatok megkönnyítése miatt vettük át (örököltük) „fizikailag elhunyt”, de jogilag még létező szakkollégium-elődünktől. Azóta megbarátkoztunk a költővel, aki ugyan tudomásunk szerint soha nem volt közigazdász, de mégis példaképként tekinthetünk rá műveltsége, nyitottsága, humanizmusa – általában véve a magaskultúra hazai terjesztésében vállalt szerepe – miatt. Úgy gondolom, jelenlegi tartózkodási helyén, az elíziumi mezőkön, nincs kifogása az ellen, hogy egy hozzá hasonlóan fiatalos, néha zabolátlan, szabados, de a haladás iránt elkötelezett, értelmiségi életet megcélzó fiatalokból álló csapat viselje a nevét. A pannon téiben dacosan virágzó, elfagyni nem akaró mandulafácskaként.

El sem hiszem, hogy ilyen gyorsan eltelhet öt év, mint amilyen vehemenciával – egy másik kedves költőm kifejezésével élve – „elszelelt” ez az idő megszületésünk óta. Elgondolom, hogy ha 2007 tavaszán jön világra egy gyermekem, ma már nem csak járni és beszélni, de talán írni is tud, legalábbis felismer néhány betűt, annyi azonban biztos, hogy kellőképpen határozott véleménnyel rendelkezik az őt körülvevő univerzum számára belátható szeletéről. Vajon egy szakkollégium életében is meglehetősen

távolságot jelent ez a 60 hónap, 260 hét, és 1827 nap (a két szökőnapot is beleszámítva) az idő végtelen országútján?

Ha figyelembe vesszük, hogy az „akkor” első évfolyamos tagjaink most már diplomával a zsebükben teszik a dolgukat a munka frontján, vagy éppen végzősök, akkor ez az öt év igenis soknak tűnik. Annak tükrében is soknak, hogy a rendszerváltás előtti rezsimben az ötéves tervek jelentettek egy „meglehetős” gazdaságpolitikai egységet. A *valódi* válasz azonban arra vonatkozóan, hogy „éltes” korúak vagyunk-e, netán még mindig csak „sihederek”, attól függ, hogy változtunk-e és mennyire, milyen irányba ez alatt. Történtek-e dolgok, amelyek révén nem csak öregebbek, hanem érettebbek, bölcsebbek is lettünk? Építettünk-e, létrehoztunk-e valamit, amire büszkék lehetünk ország-világ, vagy legalábbis saját magunk előtt, esetleg érték-e bennünket fájdalmas – tehát fejlődésre ösztönző, és ebből a szempontból értékes, más szempontból eleve a próbálkozást, „nekifutást” feltételező – kudarcok? Feltöltekeztünk-e mindazzal, amiért, aminek érdekében szakkollégisták lettünk? Azt hiszem, alapvetően igen.

Persze furcsa dolog ilyen kérdéseket firtatni, mert hiszen egy szakkollégium valójában nem is öregszik. Legalábbis nem úgy, ahogyan például egy ember, állat vagy növény. Sokkal inkább hasonlít egy folyóra, amelynek a medren kívül legalább annyira része a szünet nélkül áramló víz (az általa tovasodott hordalékkal), a benne és körülötte megtelepedett élővilág, a hátán bucskázó hajók, faágak és dinnyehéjak, sőt a beleszivárgó szenny is. És amennyire a meder a maga kanyarulataival, szikláival, adottságaival tereli és elegyíti össze a mindig megújuló, sok forrásból származó vizet, ez utóbbi ugyanannyira alakítja a neki korlátokat szabó árok vonulatát. „Panta rhei” – fejezte ki magát tömören az állandó változást az élet – vagy még inkább a világ –

lényegévé emelő Herakleitosz jó 2500 évvel ezelőtt, majd - a „gyengébbek kedvéért” - hozzátette: egy folyóba nem lehet kétszer be(le)lépni... Mint ahogyan egy szakkollégiumba sem.

A geológusok persze beszélnek a természeti képződmények életfázisairól, értelmezik a hegyek, tavak, folyók fiatal, vagy éppen öreg, „halálközeli” állapotát. Bizonyos energiák viszonyát tükrözi ez az osztályozás, amelyek közül az egyik a szervező, a környezettől megkülönböztető erő, a másik az entrópiába taszító, felbomlás felé vivő. Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, van-e *tudományos* relevanciája annak az elméletnek, amely egy szakkollégium életciklusait próbálná megkülönböztetni, és ezek jellemzőit felvázolni. De ha mégis, akkor úgy látom, hogy a mi szervezetünk valahol az ifjúkor táján tart. Ami nem feltétlenül jelenti automatikusan, hogy még sok-sok év áll előttünk, hiszen bárkit érhet végzetes baleset akár fiatalon is, amint ez az első kettő, Karunkon megalapuló szakkollégium esetében történt. Remélve persze, hogy a „harmadik” (a miénk) megéri a hosszú és termékeny „felnőttkort”, és a tisztos (ugyancsak hosszú és termékeny) „öregkor” örömeiben is részünk lesz majd nagysokára, a saját értelmezésemben egy ilyen elmélet logikájába való behelyezkedés mindenképpen az *életerővel, természetes működéssel* kapcsolatos asszociációkat generál. Olyanokat például, hogy a mi társulásunk nem egy „felülről” kigondolt, Frankenstein doktor „fiához” hasonlóan összefércelt, zombiszerű szervezet, hanem organikus módon megszülető, létező igényeket és tennivágyást artikuláló, a lényegük szerint összetartozókat egy testté érlelő közösség. Nem valamiféle „külső mozgató” parancsait követő, annak elképzeléseit kifejező, közvetítő vagy megvalósító marionett-bábu, hanem a „saját feje után” menő, a saját inherens tartalmát a külvilágba kivetítő, mások felé közvetítő lény.

És nem is elitképző, vagy fennhéjázó intellektüeleket tömörítő exkluzív klub - netán „elefántcsonttorony” - abban az értelemben, hogy a reguláris képzésben tisztesen helytálló hallgatókkal szemben bármiféle - különösen nem erkölcsi(!) - főlényt birtokló szervezetként definiálná önmagát. És semmiképpen sem személytelen, elidegenedett, jól megmunkált „egyen-közgazdászokat” kibocsátó „tudásgyár” - hogy a közelmúlt oktatáspolitikáját kiókumláló modern kori Hérosztrátoszok - vélhetően hagymázás - álmaiban felbőffenő idéetlen terminust használjam.

De hogy ne csak tagadó mondatokkal írjam körül a Szakkollégiumot, térjünk vissza oda, hogy mi jellemzi az előbb emlegetett „ifjúkort”. Egyrészt a vehemencia, az energia sokszor túláradó, féktelen zubogása. Az „essünk neki és csináljuk” típusú nekibuzdulás. Másrészt az útkeresés, az identitás kialakítása, megtapasztalása. A „ki vagyok én - kik vagyunk mi?”, továbbá „mi dolgunk e világban?” kérdések felmerülése, és az ezekre adott, egyre cizelláltabb, tudatosabb válasz-kísérletek. A környezettel kapcsolatos „modus vivendi” kiépítése, csiszolgotása. Elköteleződés-kezdemények valami iránt. És persze sokszor a hajtóerő disszipációja, légüres térben való haszontalan szétszóródása. „Gyermekbetegségek”, amelyek a kialakulófélben lévő szervezet botlásai, működési zavarai, egyúttal valamiféle „immunitás” megszerzése is. A szervezeti kultúra - észrevételeim szerint rohamos - evolúciója. Szóval sok minden.

Ha egy képzeletbeli vitrint nézegetünk, amelyben az elmúlt öt év alatt elért eredményeink láthatók, akkor jóféle zsúfoltság tűnik a szemünkbe. TDK-helyezések, esettanulmány-versenyek kupái, általunk rendezett országos (egyúttal nemzetközi) szakkollégiumi találkozók (OSZT, NyATA) emlékei, és még sok minden, amit nehéz lenne felsorolni. Még egyet azért hadd

említsek: a közös dolgaink megbeszélése során tapasztalható – a hazai és európai parlamentét messze felülmúló – vitakultúrát, amely ugyancsak igazi érték.

De most ugorjunk ismét az „elejére”, a születéshez. Hogy milyen volt? Erről az alapító Atyák, Anyák – mint élő klasszikusok(!) – „teremtéstörténetei” számolnak be még mindig hitelesen, és nem a régmúlt ködéből elősejlő homályos legendákként. Habár bizonyos történések alkalmával én is jelen voltam, nem ismétlem őket, az „Ősökre” – mint autentikus forrásra – bízom annak felvezetését, hogy mi, mikor, hogyan ment végbe azokban a hetekben, hónapokban. A magam részéről, a saját nézőpontomból csak annyit fűzök hozzá a narratívához, hogy a Szakkoli megalakulása hasonlított a sivatagban elszórtan tenyésző fák, bokrok üdítő oázissá szerveződéséhez. Legalábbis a Kar oktatóinak többsége – velem együtt – így élte meg a dolgot, amiből az is kiderül, hogy nehezen bírtuk már a tömegképzés kietlen szellemi pusztaságába való kiettséget, intellektuális böjtöt. Sokkal nehezebben, mint a régi bibliai próféták, akiket (a valódi sivatagban való tartózkodásuk során) nem zavart, hogy hangjukat elviszi a szél, és – az Úron kívül – nem figyel rájuk senki. Elvégre ők választották – ráadásul átmeneti jelleggel – ezt a rituálét, míg a felsőoktatás jelenkori tanerői korántsem a mentális megtisztulás netovábbjaként élik meg az egyetemek paródiájaként működő, tömegképzést kiszolgáló nagyüzemi „gyorstanodák” légkörét.

Örülök, hogy a magam módján asszisztálhattam ehhez a genézishez, és különös megtiszteltetést jelentett számomra, amikor felkértek az elnöki poszt betöltésére. Úgy tűnik, sok szempontból „úri dolga” van egy ilyen, saját magát építő szervezet „alkotmányos jogokkal felruházott” elnökének. „Mint ruhánkon a gomb” – jut eszembe az efféle szerepről Hobó egyik,

talán idevágó szövege. Hagyni, hogy a tagság „álmodjon”, és tobzódva saját energiáiban megvalósítsa ezeket az álmokat. Egyetlenegy szavazattal rendelkezni, mint bármely más tag, ily módon mentesülni bizonyos - nemritkán a szervezet jövőjét meghatározó - döntések alkalmával a felelősség alól. Sikerek esetén pedig - mint valamiféle „projekciós felület” - magunkba gyűjteni az elismeréseket. „Sütkérezni a dicsfényben”, learatni - a tagság helyett is - a babérokat. Merthogy ilyen scenárió szerint is el lehet képzelni egy elnök „regnálását”, még ha a magam részéről nem is túl szimpatikus ez a kép.

És bár nem azonosultam ezzel a képpel, annyi szent, hogy valóban sokkal könnyebb egy önszerveződő közösséget képviselni, mint egy felülről kreált keretrendszer, egy formát, folyamatosan megtölteni „anyaggal”, „tartalommal”, „értékekkel”, „mozgással”, azaz étellel. Vagy annak látszatával. Persze ki tudja: ha valaki tele van ötlettel, hogy milyen mintákkal lehet díszíteni üres, visszhangtalan falakat, biztosan élvezetét leli egy Patyomkin-falu díszleteinek festegetésében is. Én mindenesetre közelebb érzem magamhoz egy rét rakoncátlanul burjánzó növényeit, mint amilyen érdeklődés vagy vonzalom él bennem a franciakertek habár valóban csodálatra méltó, de mégis mesterséges ornamentikája iránt.

Régóta tudjuk, hogy egy rét flórájának összetevői rendkívül változatos viselkedést, sokféle stratégiát képesek felmutatni az egymással való élés során. Hát még egy emberi közösség együttélése mennyire izgalmas, amelynek tagjait igazán bonyolult, sokszor áttekinthetetlen szövevényű interakciók sorozata köti össze egymással! A Szakkollégiumban is így van ez, amit egyik - „egyenpólónkon” olvasható - jelmondatunk is tanúsít: „Benned pörög”. Sokféle pörgés létezik, amelyek szinte mindegyike tápláló módon adja hozzá a maga mintázatát,

dinamizmusát a közösség életéhez. Egyetlen olyan pörgés akad, amelyik irritáló, és vissza-visszatérő problémát jelent: a potyázó, mások lendületébe kapaszkodó sodródás. Sok-sok kisebb-nagyobb konfliktus fakadt ebből, és tán a mai napig sem tudtuk kialakítani az e jelenséghez való megfelelő - nem szélsőségesen szigorú, de nem is engedékeny - viszonyulást. Számomra az elmúlt ősz folyamán sikerült - úgy-ahogy - elméleti kapaszkodókat találnom egy közösség által fenntartott érték hatékony menedzselését illetően, főként a közgazdaságtudomány első női Nobel-díjasa, Elinor Ostrom írásait tanulmányozva.

Ebből is látszik: volt, és van is még mit tanulnom. És most őszinte leszek: amikor elfogadtam az elnöki tisztséget, valójában nem tudtam beleélni magam ebbe a szerepbe. Nem tudtam mivel jár, nem volt különösebb gyakorlatom emberek vezetésében, és valamiért soha nem is éreztem ambíciókat ilyen pozíciók iránt. Még a hadseregben sem voltam képes normálisan kiélni a tartalékos hadtápfőnöki rangom által biztosított „hatalmi magaslat” örömeit. Az alakuló Szakkoli esetében sem ez volt a célom, hanem - habár elképzeléseim konkrétsága hagyott kívánnivalókat maga után - segíteni szerettem volna valami jó létrejöttében, fejlődésében. Tehát nem csak a szervezet küzdött a születés, az identitás problémáival: az elnök - jómagam - is igyekezett-igyekszik elfoglalni a maga helyét. Rájönni, hogy ki is ő, és mi a dolga. (Merthogy néha ez is előfordul, még ha a legtöbb esetben egy elnök nem sokat gondolkodik a teendőiről, hanem „fogja magát” és ösztönösen „elnököl”.) Természetesen a Szervezeti és Működési Szabályzat a maga módján megfogalmazza mindenki jogát, feladatát a Szakkollégiumon belül. De - és ez szerintem mindenki által tudott - sokféle értelmezési lehetőség nyílik az egyes pozíciókat betöltő tagok kötelezettségeit illetően.

Nos, egy idő után az elnök akkor érezte leginkább találva magát, amikor egy sajátos teendőket ellátó *tagként* viszonyult önmagához és a közösséghez. Belefér ebbe a meghatározottságba alkalmasint a Szakkollégium kapcsolatrendszerének ápolása, egyengetése – ha nem éppen a Diákbizottság teszi ezt. Ugyanígy tartozik ide bizonyos ügyek katalizálása referenciaszemélyeknél („mégis van egy elnökünk” jelszóval a „mégis van egy felpénzem” analógiájára), esetleges villámhárító-funkció „berágott” dékánnal szemben, vagy amúgy tényleg nagyon szeretett és kedvelt, de másrészt dühítően potyázó tagok sorsáról való konzultáció. Véleményalkotás, óvatos szocializációs próbálkozás magatartási kérdésekben. Kompromisszum-keresés – meglehetősen szerepkonfliktust megélve – DB-vel kapcsolatos „bizalmatlansági indítvány” alkalmával, és persze protokolláris – de ilyen minőségükben sem „üres”, tartalom nélküli – megnyilvánulások. Pl. karácsonyi vacsora megnyitása, búcsúzó szakkoliktól való elköszönés, oklevelek átadása, stb. És kevésbé protokollárisak is, mint pl. bulizás – utóbbi időben egyre ritkábban bírva – kivilágos kivirradatig, bőgés (valódi könnyekkel!) az első búcsúzó távozásakor, beszélgetések bármiről (frusztrálódva amiatt, hogy egyszerűen képtelen vagyok mindenkivel találkozni úgy, ahogyan jó lenne), hajnali „ízirájder” Czinege „bácsival” – és így tovább. Ez utóbbiak miatt gyakran éreztem úgy, hogy a szakkoli egy nagy család is, az én családom.

Lehet, hogy illúzióromboló, de mégis bevallom, nem én vagyok a legjobb apa és férj, sok mindent sokkal jobban kellett volna csinálnom a gyerekeimmel és feleségemmel való eddigi együttélésem során. Talán egyfajta tanulási, karmikus feladatról van szó ezen a téren, amit a Szakkolival kapcsolatosan ellátok? – nem tudom. És azt sem, hogy még meddig. Néha eszembe jut, hogy milyen jó is lenne innen menni nyugdíjba, persze nem

„nyugdijas állásként”, hanem mindvégig aktív, segítő módon betöltve ezt a pozíciót. De számomra az is magától értetődő eleme a lehetséges opcióknak, hogy egy nálam energikusabb, elkötelezett utódnak adjam át a „stafétabotot”, ha úgy alakul.

Amikor ezeket a sorokat írom, a magyar gazdaságpolitika éppen nem tartja állami támogatásra méltónak a felsőfokú közgazdászképzést. Nem kívánom a döntést szakmailag és más módon sem minősíteni, már csak azért sem, mert egyelőre közalkalmazott vagyok – még ha a jelek szerint egyre inkább csak „megtúrt” státuszban is. A kérdések azonban ünneprontó módon tolakodnak ide: vajon mit hoz számunkra a jövő ebben a helyzetben? Mi történik velünk, ha – mint sajnos várható – nem a megszerezhető tudás (mint „áru”) kerül összevetésre egy fix tandíjjal a felsőoktatási piacon, hanem a diploma, mint okmány, az intézmények által megállapított „versenyárral”, költségtérítéssel? Kik, milyen motiváltsággal rendelkező hallgatók kerülnek be az egyetemi padokba? Összefügg-e a fizetőképességük a tanulni vágyással? Milyenek lesznek a közülük hozzánk kerülő szakkollégisták?

Egyelőre nem lehet érdemi válaszokat adni. Egy év múlva – hat évesen – már sokkal okosabbak leszünk. Milne egyik versének kis hősnél is, aki soha-soha nem akarta elhagyni ezt a kort. Kívánom, hogy ennél sokkal többet érzünk meg. Ahogy mondani szokás: erőben, egészségben. Én még hozzáteszem: szakmaiságban, közösségiségben, és társadalmi elkötelezettségben, érzékenységben úgyszintén.

Pécs, 2012. január 23-án

Barancsuk János dr.
JPKSZ, elnök

Titkári visszatekintések

Somogyi Gergely

2006. február – 2008. január

„Alakuló tér”

Az ember valamiért szereti fordulópontokhoz kötni az életét, hogy megálljon egy kicsit értékelni a múltat és tervezgetni a jövőt. Úgy néz ki, a társadalom ezeket a pontosan meghatározott időpontokat jelöli ki az egyéneknek és a közösségeknek, hogy rákényszerítse őket önmaguk definiálására.

A szakkollégium ötletének nincs egy ilyen jól meghatározható időpontja. Az kellett hozzá, hogy egy kósza gondolat – amelyből száz meg száz jut az ember eszébe – találkozzon egy jó társasággal, tenni akarással, munkakedvvel, és talán a legfontosabbal: hittel. Azt viszont meg tudom mondani, mikor volt az a két este, amikor pár ember elhitte a szakkollégiumot: 2006. február 26-án és 2007. március 13-án.

Az első dátum volt az a pillanat, amikor Weiner Janival egy kollégiumi szobában – a még nem felújított Szántó koliban – elhittük, hogy ennek a dolognak van értelme, meg tudjuk csinálni, és mást is érdekelni fog. Az ezt követő napokon múlt minden, ugyanis ekkor készültek az ötletet alátámasztó elemzések, a stratégia tényleges végiggondolása. Persze a szakkollégiumi gondolat már egy adott, jól bejáratott rendszer volt, amelyet nővérem folytán volt szerencsém ismerni, de elképesztő volt az az információhiány szakkolifronton, ami akkor a Pécsiközgázt jellemezte. Márciusban már világossá vált előttünk, hogy 2006 őszén nem fogunk tudni elindulni, több idő és felkészülés kell.

Ekkor született meg az ütemterv, amihez, most már én sem látom pontosan, hogyan, de végig sikerült tartani magunkat. 2007. márciusi indulást terveztünk, és terv szerint sikerült a megalakulás. 2006 márciusában kialakult a szervezőcsapat magja: Weiner Jani, Ottó Áron, Rideg Andris és jómagam. 2006 szeptemberében sikerült megnyernünk az ügynek Somogyi Ildit, így olyan társaság alakult ki, amelynek tagjai bíztak egymásban és tudtak közösen dolgozni.

A második dátum pedig azt az estét jelöli, amikor 42 ember 42 különböző elképzeléssel összegyűlt az UNIV ötödik emeleti társalgójában azzal a tervvel, hogy valami újat alkosson a Pécsiközgázon. A nagy többség nagy valószínűséggel még ekkor sem tudta pontosan, mi is az a szakkollégium, de meg tudta győzni magát, hogy az ötletbe érdemes energiát fektetni, elhitte, hogy több lesz attól, hogy ehhez a szakmai és emberi közösséghez csatlakozik.

A 2007-es év DB titkáraként úgy látom, hogy az év legfőbb feladata az volt, hogy kitaláljuk a működési kereteket, és azokat megpróbáljuk tartalommal megtölteni. Egész máshogy nézek azóta a jogszabályalkotás folyamatára és a demokratikus normákra. Az SZMSZ megalkotásakor el kellett képzelni, hogyan lesz működőképes a szervezet, le kellett írni a döntéshozatal folyamatát, és biztosítékokat kellett beépíteni, hogy a - napi ügyvitelt sokszor lassító, de a szakkollégium lényegét tekintve rendkívül fontos - demokratikus döntéshozatal működjön. Aztán a szabályzat megírása után a szervezet életre kelt, és elkezdődött a leírtak gyakorlati alkalmazása. Sok minden máshogy alakult, mint ahogy elképzeltük a szöveg megfogalmazásakor, de nem úgy tekintek erre, mintha rossz útra tévedt volna a szervezet. A közösség képes volt rá, hogy a szakkollégista értékek szellemében, viták keretében értelmezze a szabályzatot és a maga

képére formálja, úgy, hogy hosszú távú célokat tartson szem előtt.

Az induláskor elképzelt szakmai keretek jóval liberálisabbak voltak a jelenleginél. Úgy gondoltuk akkor, hogy egy valóban öntevékeny társaságban nem szabad erősen szabályozni az öntevékenység legfőbb terepét, a szakmai munkát. Persze szabályok voltak – félévi egy kurzusteljesítés, a TDK, de nem voltak nevesítve a szakmai követelmények egy-egy kurzussal kapcsolatban. Logikusnak tűnt, hogy a kurzusszervezés időszakában kialakul előbb-utóbb egy piac, amely az oktatókat és a szerveződő kurzusokat megversenyezteti, így pár féléven belül az átlagos szakmai színvonal emelkedni fog. A tagság növekedésével és, bizony néha a kurzusszervezési- és teljesítési kedv csökkenésével be kellett látni, hogy az iskolán kívüli szakmai munka színvonalassá tételéhez szükség van a szabályok szigorításához, illetve kontrollok beépítéséhez. Így jött létre később a Szakmai Bizottság, amelynek feladata a szakmai munka színvonalának fejlesztése és megőrzése.

Mindezt csak azért írtam le, hogy látható legyen, a közösségben megvolt az igény arra, hogy ha a szabályzatban gyengeségekkel találkozott, megváltoztassa, akár szigorítsa. Ez egy olyan érték, amely nem szabályozható, egy közösséget mélyebb szinten jellemez, mint egy leírt szabályzat. Ez a szint a hagyományok szintje, amelynek kialakulása szintén a 2007-es év nagy feladatai közé tartozott, ha nem a legfontosabb volt.

Az első gyűlésen csak a DB beszélt, a helyzetet szokó tagság pedig hallgatott, talán még nem nagyon értette, mi a célja ezeknek a találkozásoknak. Pedig sok gyűlést tartottunk az elején. Kezdetben az UNIV ötödiken, majd a Sopianae étteremben, az egyetemmel szemben. De nem kellett sokat várni, megjöttek a hozzászólások is, az első kritikák, az első viták. Főleg az akkori

harmadévesek (az első végzett évfolyam), majd a másodévesek hangja is hallatszódot.

A sok gyűlés miatt az egyetemen ekkor hallottuk először nem szakkollégista évfolyamtársainktól, hogy „szektázunk”. Ezt fel kellett vállalni, mert sok volt a megbeszéltnivaló. Az első kurzusok megszervezése adta ekkor főleg a témát, illetve a közösségépítő események, az első Nyári Tábor.

Erre Terecsenyben került sor. Nem volt igazán szakmai program, inkább a társaság megismerkedéséről szólt, de rendkívül jelentős eseménynek számított a szakkollégium akkori életében. Fontos viták persze itt is voltak: lezajlottak az első cserék a DB-ben, Áron és Ildi Erasmusra ment ősztől, így a helyükre Murinkó Sziszit és Kapes Dávidot választotta a tagság. Már itt kialakult néhány tábori hagyomány, és megesett sok olyan történet, amelynek ismertetése nem ezekre a lapokra tartozik. Manapság már szinte klasszikusnak számít Terecseny, és ha kimondom a falu nevét, az öreg szakkollégistáknak mosolyra húzódik a szája.

A 2007-es évben nem alakult minden úgy, ahogy 2006 februárjában elképzeltük. De ez nem is baj. A legfontosabb, ami ebben az évben történt szerény véleményem szerint az, hogy a JPKSZ megtanult közösségként létezni. A formális és informális beszélgetések, viták egy olyan képesség fejlesztését tették lehetővé, amely nincs nevesítve semmilyen szabályzatban, de mégis talán a legfontosabb, leghasznosabb képesség, amelyet egy szakkollégista magáévá tehet: az érvelés képességét. Egy élő, lélegző, ingergazdag környezet alakult ki, ahová rendkívül jó érzés volt tartozni, benne működni. 2007-ben leraktuk az alapjait egy olyan közösségnek, ahová a mai napig érdemes visszajárni.

Peti János

2008. február – 2009. január

Kedves sorok között Olvasó!

Lehetsz szakkolis, közgázos, vagy egyik se, ez a pár gondolat Neked szól. Bizony! Szakkollégiumunk teli tüdőből fújta el 5. gyertyáját képzeletbeli tortáján, és büszkén jelenti: él és virul. Kiskorú még, de sokat megélt. Élete csupa küzdelem, egyik csúcsról kapaszkodik a másikra, és addig marad életben, míg ezt bírja lelkesedéssel, tenni akaró és erre energiát nem sajnáló tagokkal. Épp, hogy járni tanult, élete második évében diákbizottsági titkárként segíthettem első lépéseit.

Mi lehet a közös a szakkollégium unalomig ismételt közösség-szakmaiság-társadalmi érzékenység triumvirátusában - hogyan lehetne egy szóval meghatározni ezt a valamit? Számtalan erőltetett ötlet közül messze kiemelkedett az ÉRTÉK, mint a közgazdaságtan, etika, számítástechnika és hihetetlen számosságú egyéb tudomány művelői által más és más értelemmel felruházott fogalom. Érték, értékteremtés, hallgattuk eleget az iskolapadban. Na de tisztában vagyunk a jelentésével, vagy elraktároztuk agyunkban oly sok más között, aminek egyszer majd utánaolvasunk, ha lesz rá idő? Nem részletezem a számtalan fellelhető elektronikus és papíralapú forrás meglátásait, legyen házi feladat, inkább megosztom Veled, nekem mi vált értéké gondolkodásomban, szakkolis és azt követő mindennapjaimban.

Röviden a többlet. Az a többlet, mely jó érzéssel tölt el. Elköltözhetsz a világ végére is remeteéletre kárhoztatva magad, akkor is közösségben élsz. Van, aki kisebb, van, aki egész nagy, van, aki aktív, és van, aki minimálisan inspiráló közösségben él,

de elbújni nem lehet. Igen, kedves Világ Népei, egyesültünk. Életed sikerét határozza meg, mennyire kedvel Téged a közösség, amelyben élsz, és mennyire kedveled Te közösséged tagjait. Számomra érték, ha örömet okozhatok, hiszen, akkor örömteli közösségben élhetek, érték, ha boldog emberek vesznek körül, hisz akkor én is boldog leszek. Nincs más választásom, mint megteremteni ezt az értéket, de legyen ez a legnagyobb teher, amit valaha cipelnem kell! Elvtársak, sokáig éljen a szociális intelligencia!

Szakmailag érték számomra, ha mások tudását hatékonyan össze tudom gyűjteni és alkalmazni, még nagyobb érték, ha ezek birtokában új tudást hozhatok létre. Az igazi csúcs azonban mégiscsak az a szakmai értéktöbblet, ami közösségi együttműködéssel teremődik. Örök hála az ilyen percekért szakkollégista barátainak, életem legnagyobb flow élményei voltak. Esettanulmány versenyek, kurzusok, programszervezések. Fáradságos kooperációk sora, melyek a legnagyobb hasznossággal bírtak számomra, és amik után legjobban esett a közös sörözés.

Hogy lesz ez kerek a társadalmi érzékenységgel? Lehet szakmailag kompetens egy közösség, de ami pozitívan megkülönbözteti a szakkollégistát az átlag egyetemi polgártól, ha szakértő módon különbséget tud tenni közössége tagjai között. Diszkriminál bizony, mondjuk ki. De még hogy! Ez itt a lényeg: felülemelkedik a külső jegyeken alapuló lusta különbségtételen, és szorgos szurikáta módjára mélyre ás az emberi jellemekben. Érdeklődéssel figyelni társait, tanul tőlük, segít annak, akinek szüksége van rá, és példamutatással teremt értéket. Magyarán tiszta Robin Hood.

Szakkolis évkönyv az ötödik szülinapra? Úgy érzem, az élményeimről ildomos írnom. Nekem ezek a tapasztalatok

jelentették a legnagyobb élményt. Számodra az igazi érték, hogy most elgondolkodtál ezen.

A sorok között ráismertél más gondolataira, esetleg sajátodra? Barátom! Az vesse rám az első követ, aki nem plagizált még életében akár egy anekdota erejéig! (Mint tudjuk, a lopás nem bűn, így terjednek el a jó dolgok a világban.)

Remélem, nem raboltam idődet, és ha ezt a kis szösszenetet értékeled, akkor értékeled. Érted!

Czinege Balázs

2009. február – 2009. augusztus

2009 februárjában kaptam meg a bizalmat az akkori szakkollégista tagságtól, hogy a titkári pozíciót betölthessem. Az elsődleges célom – a korábbi Diákbizottság törekvéseit figyelembe véve – az volt, hogy a Szakkollégium számomra legfontosabb pillérét, a „közösség” pillért megerősítsük.

Legfőbb törekvésünk az volt, hogy a Szakkollégium tagjai a szakmai programokon kívül is még jobban megismerjék egymást, és a kialakult baráti hangulat még hatékonyabb együttműködést eredményezzen. Ennek megvalósításához egy olyan rendszert alakítottunk ki, amellyel a tagság aktivitását felmértük, majd a tagság igényeit figyelembe véve még színesebbé kívántuk tenni a közösségi életet.

A programok sokszínűségét az is garantálta, hogy bármely szakkollégista tag érdeklődésének megfelelően szervezhetett közösségi elfoglaltságot. Az egyetem szorgalmi időszakában voltak heti rendszerességgel megrendezett események, például egész szemeszteren át tartó házi fallabda bajnokság, filmklub, Rubik-kocka szakkör vagy éppen gitároktatás. A rendszeres események mellett eseti jelleggel beszélgető esteket szervezett a tagság, valamint egy hatalmas tortával megünnepeltük szervezetünk második születésnapját. A félév végén elkészített jelentés alapján egy rendezvényen átlagosan hat tag vett részt, amihez ha hozzávesszük, hogy hetente 4-6 program is volt, akkor ideális esetben egy szakkollégista minden héten legalább egy olyan társát ismerhette meg, akivel előtte nem volt alkalma kótetlenül beszélgetni.

Ugyanebben az időszakban hirdette meg az Oktatási Minisztérium a szakkollégiumok számára szóló, vissza nem térítendő támogatási pályázatát, amelynek keretében közel kétmillió forintot sikerült elnyerni a Szakkollégium tagjainak segítségével. A pályázati összeget számítástechnikai eszközök beszerzésén kívül a tudományos szakirodalmi könyvtár bővítésére, közösségi és szakmai programokra és nyelvoktatás-támogatásra fordította a Szakkollégium.

2009 márciusában került megrendezésre az első Országos Szakkollégiumi Találkozó (OSZT), mely az országban és az országon kívül tevékenykedő szakkollégiumok kapcsolatainak erősítését hivatott megalapozni egyedülálló módon a közösségen belül. A rendezvény főszervezője Páger Balázs, akkori Diákbizottsági tag volt, aki a rendezvényről részletesebben beszámol a kötet egy fejezetében. Az OSZT rendezésében a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium teljes tagsága egy emberként vett részt, és sikerességét legjobban a rendezvény utáni visszajelzések igazolják.

Az akkori Diákbizottság marketingfelelőse, Kenesei Mirkó a közösségi marketing egy új dimenzióját nyitotta meg, amelynek hatása a mai napig érződik a Szakkollégium külső megjelenésén. Olyan egyedi megoldásokat alkalmazott, amellyel közösségünket az egyetem összes hallgatója megismerhette, illetve a szervezet számára potenciális „utánpótlás” is nagyobb valószínűséggel jelentkezett a toborzási időszakban az általánosan kialakult pozitív megítélésnek köszönhetően. Az ebben az időszakban felvett tagok közül tudományos és/vagy közösségi aktivitásuknak köszönhetően többen is megmutathatták, hogy Szakkollégiumunknak helye van a felsőoktatási rendszerben.

Ugyanebben az időszakban a Diákbizottság közbenjárásának köszönhetően – a közösségépítés jegyében – a JPKSZ tagjainak tíz

kollégiumi helyet biztosított az akkori Hallgatói Önkormányzati Testület. Ezáltal megtettük az első lépést az egyik hosszú távú tervünk, az „együttélés” felé. Mindeközben tagjaink szakmai teljesítménye komoly versenyeredmények és pályázati sikerek formájában öltött testet.

Személyesen a mai napig kapcsolatban vagyok a JPKSZ tagjaival, folyamatosan nyomon kísérem a történéseket. A tagságból került ki igaz barátaim többsége. Jó érzés egy olyan közösség tagjának érezni magam, ahol minden nap tanulhatunk egymástól valami újat; ahol bármiféle kötöttség nélkül önmagunkat nyújthatjuk és törekvésünket a közösség elismeri. A Szakkollégiumunkra (és talán a világra is) vonatkozó egyik legnagyobb igazságot az engem megelőző Titkártól, Peti Jánostól hallottam: „A Szakkollégium olyan lesz, amilyenné Te teszed!”

Én merem állítani, hogy aki egyszer a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium tagjává válik, az élete végéig az is marad.

Heindl Zsombor

2009. szeptember – 2010. augusztus

2009 szeptembere és 2010 szeptembere között volt enyém a megtiszteltetés, hogy a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium diákbizottsági titkára lehettem egy olyan diákbizottságban, amelynek minden tagját jól ismertem, és számíthattam rájuk a kezdetektől: programfelelős: Püré (Pusztai Réka), gazdálkodási felelős: Lizi (Borbély Aliz), marketingfelelős: Leti (Kisfalusi Leticia) és tudományos felelős: Dani (Józsa Dániel). Ez az időszak pedig fordulópont volt a Szakkollégium számára. Én valahogy úgy éltem ezt meg, mint a hóskor után a szervezet nyugvópontra jutása és útkeresése.

2007-ben a szervezet forradalmi hévvel indult, és rengeteg dolgot ért el rövid idő alatt. 2009 szeptemberére már ott álltunk, hogy:

- volt egy frissen átdolgozott Szervezeti és Működési Szabályzatunk,
- volt egy „bejártott” OKM pályázat, amely a finanszírozásunkat biztosította,
- kialakult programjaink voltak, ráadásul az OKM pályázat keretében még 2009 júniusában megírtunk egy programtervet, amely a Szakkollégium működését alapvetően meghatározta erre az időszakra,
- országos szintén is ismerték a szervezetet, különösen a 2009-es Országos Szakkollégiumi Találkozó után,
- létezett együttlakó bázisunk, bár nem túl nagy arányt jelentett a Szakkollégiumban,
- a diákbizottsági tagok kialakult adminisztratív feladatkörrel rendelkeztek, ugyanakkor voltak új tisztségek, amelyeket még nem töltött fel a szervezet igazi tartalommal, csupán papíron léteztek,

- megalakult már a VPKSZE, mint a JPKSZ alumni szervezete.

Ezek között a körülmények között megválasztásomkor, mikor stratégiát kértek tőlem, csak annyit mondtam, hogy a Szakkollégium nem én vagyok, és nem is szeretném irányítani, csupán egyfajta segítséget szeretnék nyújtani ahhoz, hogy a tagságban kialakuló ötletek valósággá váljanak.

Ennek megfelelően az első gyűlések a Szervezeti és Működési Szabályzat csiszolgatásával teltek, miközben elkezdtük valósággá változtatni azt a programtervet, amit az OKM pályázatba írtunk. Ennek talán egyik rendhagyó pontja az volt, hogy a győri Kautz Gyula Közgazdász Szakkollégiummal szerveztünk egy-egy közös hétvégét Győrben és Pécsen, és ez tovább erősítette külső kapcsolatainkat, amely végül az egész időszakot fémjelezte.

A rengeteg adminisztratív feladat, a folyamatos pályázati írások és programszervezési feladatok mellett ugyanis a DB-nek talán ez lett a legnagyobb erénye. Sikerült közelebb kerülnünk a pécsi szakkollégiumokhoz, az Interkoll mintájára elindítottunk egyfajta pécsi szerveződést, ahol ugyan nem mindegyik, de jó néhány pécsi szakkollégium képviseltette magát, és ennek nyomán elég szoros kapcsolatot sikerült kialakítanunk a pécsi Kerényi Károly Szakkollégiummal.

A Közgazdaságtudományi Karon belüli kapcsolatainknak elég nagy lökést adott, hogy a Szakkollégium két tagja lett a kari Hallgatói Önkormányzati Testület elnöke és alelnöke, ami sajnos azzal járt, hogy Lizi kilépett a DB-ből, mert összeférhetlenséget érzett HÖT alelnöki és szakkolis gazdálkodási felelősi pozíciója között - helyére Mirkó (Kenesei Mirkó) került.

Miközben a külső kapcsolataink folyamatosan erősödtek (a rendszeres Interkoll jelenlétünknek köszönhetően országos

szinten is), a Szakkoliban a kifejlett szervezetekre jellemző belső problémák jelentek meg, amely alapvetően a passzív hozzáállás felerősödésében nyilvánult meg. Valahogy a tagság picit elkényelmesedett, mert az első két év után már minden működött, nem volt szükség a forradalmi hévre. Ez ellen próbáltunk küzdeni a DB-vel hol kisebb, hol nagyobb sikerrel, hol csapatépítő tréninggel.

A külső és belső kapcsolataink egy különös találkozási pont volt, amikor a JPKSZ elnyerte a 2010-es NyATA szervezési jogát – még hozzá a Nudge című könyvből merített szakmai témával, amelyre a tavaszi félévben kurzust alakítottunk ki. Érzésem szerint ez egy picit az egész Szakkollégiumot a téma mellé állította. Ha nem is vett mindenki részt a téma alapos megismerésében, mindenkinek volt róla elképzelése, hogy mi ez, miről fog szólni a NyATA, és sokat beszélgettünk a témáról. Ugyanakkor a NyATA vitt bennünket igazán közel a Kerényi Károly Szakkollégiumhoz is, akik a legaktívabb szakmai segítséget nyújtották a NyATA megszervezésében, a szintén pécsi Szentágothai János Szakkollégium pénzügyi támogatása mellett. A NyATA végül hosszas időpontegyeztetések után 2010 augusztusának végén valósult meg, ezzel a diákbizottságunk mandátumának fénypontját, és egyben végét jelentve.

Visszatekintve erre az időszakra azt mondhatom, hogy az akkor nehéznek tűnő harcok és kilátástalannak tűnő helyzetek ellenére sikeres év volt a Szakkollégium számára, amely elsősorban a külső kapcsolataink jelentős megerősödésében nyilvánult meg. Boldog vagyok, hogy a Szakkoli titkára lehettem, és remélem sikerült valamit nekem is hozzátennem ehhez a szervezethez.

Kenesei Mirkó

2010. szeptember – 2011. augusztus

2010 nyarától egy éven keresztül volt szerencsém a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium titkáráként is tenni a Szakkoliért. Szerencsére velem együtt sokan mások is vállalkoztak arra, hogy tovább pörgetik a JPKSZ-t, sőt Annamari, Domi, Gabi, Ármin, Olivér és Ricsi hivatalos formában tették ezt, diákbizottsági tisztséget és felelősséget vállalva.

A szakkollégium számára értékes és színes évet tudhattunk magunk mögött. Az elején persze még nem tudhattuk, hogy a JPKSZ-nek ebben a tanévben sikerül újra megszerveznie az Országos Szakkollégiumi Találkozót; a tagok lelkesedésének és segítségének köszönhetően pünkösdkor a Gilvánfai lakosoknak egy remek napja valósul meg; a folyamatos kapcsolattartással megerősítjük a pécsi szakkollégiumok között az együttműködést; helyi, országos és nemzetközi versenyeken, konferenciákon tagjaink helyezéseket érnek el; egy lépéssel közelebb jut közösségünk az együttlakáshoz az Univ kollégium ötödik emeletén; és azt sem sejtthettük, hogy a tagság utánpótlását új alapokra helyezve, egy átalakított felvételi rendszerrel kezdjük majd az ezt követő évet.

Diákbizottsági tagként azért is volt felejthetetlen és tanulságos ez az időszak, mert lehetőségünk nyílt önzetlenül szolgálni egy szervezetet; mert tanulhattunk a hibákból; felfedezhettünk új irányokat és sokszor nehéz döntéseket hozva túlléphettünk saját határainkon. Úgy gondolom, egy ilyen kalandos és akadályokkal teli évet csak közösen, együttműködve tudtunk hasznosan véghezvinni, és így értük el, hogy a mi Szakkolink olyanná vált, amilyennek mi megálmodtuk.

Szerintem a Szakkoli nem csak az újonnan bekerülő diákok miatt változik évről-évre, hanem azért is, mert minden DB más jellegzetességekkel bír és a közösség hatására a teljes tagság folyamatosan csiszolódik, alakul. Egy sajátosság azonban mindig megmarad: a JPKSZ-be bekerülve a gólyák hamar megtapasztalják, hogy aktív részesének lenni ennek a közösségnek a lehető legjobb döntés, amelyet az egyetemi éveik alatt hozhattak. Az inspiráló környezetnek köszönhetően rengeteg tapasztalatra tesznek szert, miközben szervező, tisztségviselő lesz belőlük vagy éppen versenyzésre és tudományos munkára adják fejüket.

Bár nagyon sok program és eredmény született a 2010/11-es évben is, számomra mégis ezek az apróbb, emberi jellemváltozások és a közösen eltöltött kötetlen beszélgetések voltak a legszebb emlékek. Jó volt látni ilyenkor, hogy a régi és az új tagok hogyan nőnek fel a feladatokhoz, vagy éppen az öreg rókák alumnusként vissza-visszatérve, tapasztalataikat megosztva néhány pillanat alatt igazi szakkollégistává változnak vissza.

Tisztségviselők Fala

A JPKSZ Elnöke (2007. március -)

Dr. Barancsuk János egyetemi docens

Diákbizottságok

2007. március – 2008. január

Titkár	Somogyi Gergely
Gazdálkodási Felelős	Rideg András
Tudományos Felelős	Weiner János
Marketingfelelős	Somogyi Ildikó Murinkó Szilvia
Programfelelős	Ottó Áron Kapes Dávid

2008. február – 2009. január

Titkár	Peti János
Gazdálkodási Felelős	Horváth Márton (II.)
Tudományos Felelős	Boti Csilla
Marketingfelelős	Murinkó Szilvia Kisgyura János
Programfelelős	Kapes Dávid Heindl Zsombor

2009. február – 2009. augusztus

Titkár	Czinege Balázs
Gazdálkodási Felelős	Mucsi Laura
Tudományos Felelős	Bodnár Dorottya
Marketingfelelős	Kenesei Mirkó
Programfelelős	Páger Balázs

2009. szeptember – 2010. augusztus

Titkár	Heindl Zsombor
Gazdálkodási Felelős	Borbély Aliz Kenesei Mirkó
Tudományos Felelős	Józsa György Dániel
Marketingfelelős	Kisfalusi Letícia
Programfelelős	Pusztai Réka

2010. szeptember – 2011. augusztus

Titkár	Kenesei Mirkó
Gazdálkodási Felelős	Mikó Richárd Czoller Dominika
Tudományos Felelős	Tóth Annamária
Marketingfelelős	Filák Olivér Gulbert Ármin
Programfelelős	Schultz Gabriella

2011. szeptember – 2012. augusztus

Titkár	Takáts György
Gazdálkodási Felelős	Czoller Dominika
Tudományos Felelős	Váry Miklós
Marketingfelelős	Gulbert Ármin
Programfelelős	Kis Andrea

Végzett Pécsi Közgazdász Szakkollégisták Egyesülete

Minden szakkollégista életében eljön az a pont, amikor az idő múlásának engedve az élet más tájaira sodródunk, ki az egyetemi környezetből, ki a szakkollégiumi lét mindennapjaiból a munka világába. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a JPKSZ-szel való kapcsolat teljes mértékben megszűnik, csupán azt, hogy természetesen más tényezők válnak fontossá: munka, megélhetés, család... Egy ilyen sikeres egyetemi diákszervezetben, amely a tehetség legteljesebb mértékű kibontakozását segíti elő, nem meglepő, hogy az utolsó tanuló és szakkollégista évben a munkaerőpiacon való sikeres elhelyezkedés kerül előtérbe, és sokan már hónapokkal a végzés előtt dolgoztunk.

A változás ellenére nem felejtettük el, hogy honnan jöttünk, és 2009 decemberében 12-en, frissen végzett szakkollégistaként megalapítottuk a Végzett Pécsi Közgazdász Szakkollégisták Egyesületét. Fő célként azt tűztük ki, hogy támogassuk a felsőoktatásban jelen lévő tehetséges diákokat, elsősorban a Szakkollégiumot, amelynek mindannyian sokat köszönhetünk, és amelynek lehetőségeinkhez mérten sokat adtunk aktív tagjaként. Úgy gondolom, hogy a GDP dübörgéséhez nagymértékben hozzájárulókként még többet tudunk tenni, elősegíteni a különböző programok megvalósítását egyrészt a kapcsolati tőke, másrészt az egyesületi jogi forma biztosításával, pályázatok írásával, támogatók felkutatásával és - lehetőségeinkhez mérten - személyes hozzájárulásokkal. A háromfős Elnökség megválasztásakor figyelembe kellett vennünk, hogy a pécsi jelenlét elengedhetetlen a hatékony működéshez, ezért elnöknek

Weiner Jánost, elnökségi tagnak Horváth Mártont és jómagamat, Sipos Norbertet választottuk. Nagy öröm számomra, hogy a jelenleg 28 főre növekedett egyesületi tagság egésze elhelyezkedett, vagy elindította saját vállalkozását. Különösen azért lehetek elégedett, mivel a közgazdaságtudományi tanulmányok után a szakterületnek megfelelő feladatkört töltenek be az Egyesület tagjai. Ez nem az Egyesületnek köszönhető, hanem annak a közösségnek, amelyet mi Szakkollégiumnak neveztünk, amelyet mi hoztunk létre. Talán pontosan ezért és más pozitív élmények miatt nehéz elfogadnunk, hogy a mi Szakkollégiumunk nem egyezik meg a mostani JPKSZ-szel, hiszen azt mindig a mindenkori aktív tagság tevékenységeinek összességéként határozhatjuk meg. Ezzel tisztában vagyunk, viszont úgy tekintünk rá, mint saját gyermekünkre, és néha elfelejtjük, hogy ez a gyermek teljesen önálló, és el tudja dönteni, hogy mikor kérjen segítséget alapító atyáitól és anyáitól. Igyekszünk ott lenni, ha szükség van ránk, igyekszünk lehetőséget biztosítani a kreatívnál kreatívabb ötletek megvalósítására, ami napi szintű kapcsolatot igényel. Az Elnökség ezt a feladatot vállalta el és valósítja meg mind operatív, mind stratégiai szinten.

Igen rövid múltra tekinthetünk vissza, viszont hosszú a lista, amire emlékezhetünk. Fennállásunk óta csaknem 6 millió Ft bevétellel gazdálkodtunk (1,1 millió Ft a versenyszférában működő támogatók által felajánlott összeg), ebből mintegy 4 millió Ft-ot költöttünk a különböző programok megvalósítására. Elnyertünk 6 pályázatot, ami azt mutatja, hogy a külső szereplők is úgy látják, jók a céljaink, jól végezzük a munkánkat. Megszerveztünk, vagy részt vettünk 10 programban és projektben, amelyek közül 1 határokon átívelő, 4 pedig országos léptékű. 2010-ben létrehoztuk a VPKSZE-JPKSZ a

Szakkollégiumokért Tehetségpontot, hogy részt vegyünk az országos tehetségpont-hálózat tevékenységében, erősítve így lokális és regionális kapcsolatainkat.

Az Egyesület Elnöksége továbbra is kiemelten fontosnak tartja a JPKSZ tevékenységének elősegítését, emellett azonban újabb irányok is előtérbe kerülnek. 2011-ben gondoltunk arra először, hogy közhasznúvá alakítjuk az Egyesületet, ezáltal még több lehetőséget feltárva, még több finanszírozási forrást biztosítva céljaink eléréséhez. Ez jelenleg a megvalósítási fázisban van, remélhetőleg 2012 nyarára már a felsőoktatásban működő tehetséges hallgatók és a JPKSZ támogatását közhasznú egyesületként folytathatjuk.

Jövőbeni terveink között szerepel az adó 1% felajánlás elfogadására való jogosultság elérése, a végzett szakkollégisták ciklikusan megvalósítandó integrálása az Egyesület folyamataiba, valamint az esetleges rendszerszintű zavarokból fakadó problémák tompítása. Ez utóbbiba sorolható a Bologna-folyamat és a Köznevelési Törvény. A három éves BA képzés nem érinti a VPKSZE jelenlegi működését, hiszen még éppen az osztatlan képzés utolsó évfolyamait tudhatjuk tagjaink között. Szakkollégistaként nem gondoltuk, hogy választ kell nyújtanunk erre a problémára, mivel az utánunk következők érzik igazán a rendszer előnyeit, hátrányait. Egy biztosan 3+2 éves képzésről egy bizonytalan 3 majd 2 éves rendszerre kell átállni, ezzel már majdnem minden szakkollégium szembesült az országban. Örömmel követtük a megfelelő válaszlépések kidolgozását a JPKSZ-en belül.

A Köznevelési Törvény egyes paragrafusai és az ezek alapján meghatározott keretszámok igen komoly feladatok elé állítják a JPKSZ-t, hiszen a tagság bázisát alkotó közgazdaságtudományi képzés létét hozza a korábbinál kiszámíthatatlanabb helyzetbe.

Úgy gondolom, remélem és bízok benne, hogy a sikeres együttműködés révén ezt is, és a jövőben előforduló problémákat is meg fogjuk tudni oldani, valamint, hogy mindkét szervezet – az állandó megújulás révén – hosszú távon fog tevékenykedni.

Saját szervezeti kultúránk erősítésére, valamint a hatékony együttműködés fenntartására 2012 februárjában tartottuk az I. VPKSZE tábort, hagyományteremtő jelleggel. Az ottani tapasztalatok alapján úgy látom, hogy az Egyesület megfelelően halad céljai megvalósítása felé.

A VPKSZE elnökségi tagjaként minden végzett tagnak azt kívánom, hogy sikeresen teljenek mindennapjaik, boldog kiteljesülésben valósítsák meg elképzeléseinket. A jelenlegi szakkollégistákat szeretettel várjuk soraink közé, és kijelenthetem, hogy ők most egy jól működő szervezet tagjai és a végzés után egy jól működő Egyesület részesei lehetnek. A jövőbeni szakkollégistáknak pedig azt üzenem, hogy saját elképzeléseik szerint alakítsák a Szakkollégiumot, viszont ne feledkezzenek meg rólunk, mivel mindig ott leszünk, ha segísége van szükség.

Sipos Norbert
Végzett Pécsi Közgazdász Szakkollégisták Egyesülete
elnökségi tag

Felvettek listája

2007. március

A szervezők: Ottó Áron, Rideg András, Somogyi Ildikó, Somogyi Gergely, Weiner János

- I. Csovcsecs Kitti, Horváth Veronika, Jermann Miklós Ádám, Kapes Dávid, Kisgyura János, Koplányi Enikő, Kupa Krisztina, Molnár András, Murinkó Szilvia, Sós Barbara, Simon Zorka, Szabó Adrienn, Szabó Csilla, Tóth Annamária, Urbán Enikő
- II. Boti Csilla, Hauck Zsuzsanna, Horváth II. Márton, Király Judit, Molnár Eszter, Peti János, Vajda Szilárd
- III. Abaligeti Gallusz, Bucher Tamás, Csende Tamás, Csermely Tamás, Hau Orsolya, Horváth I. Márton, Hunyadi Éva, Nagy Nikolett, Pálmai Dániel, Sándor Tibor, Sipos Norbert, Szűcs Katalin, Vasvári Tamás

2008. március

- I. Bodnár Szabina, Borbély Aliz, Czibor Zsófia, Ferkov Dóra, Kisida István, Mikó Richárd
- II. Bodnár Dorottya, Barkó Tamás, Ferencz Diána, Heindl Zsombor, Kereszthegyi Eszter, Pusztai Réka
- III. Czinege Balázs, Kisfalusi Letícia, Páger Balázs, Tamási Attila, Urbán Miklós, Zsoldos Viktória

2008. november

- I. Jemelina Veronika Petrovna, Kenesei Mirkó, Mádi Judit, Mucsi Laura, Neidhardt Ágnes, Schultz Gabriella, Somlai Melinda

- II. Bori Bianka, Falmann Tímea, Gyöngy Zoltán, Józsa Dániel, Kis Andrea, Sümegei Orsolya, Varga Eszter, Zaja Róbert

2009. november

- I. Filák Olivér, Makk Dániel, Ronta Ákos, Simon Dániel, Váry Miklós
- II. Czoller Dominika, Fischer Barbara, Kovács Ágnes, Longauer Dóra, Nagy Árpád, Mezei Márk, Schatzinger Anita, Takáts György

2010. november

- I. Bakonyi Gábor, Borgulya Dóra, Gál Zsuzsanna, Haris Dorottya, Horváth Péter, Illési Zsolt, Kardos Krisztina, Kordély Ádám, Mokos Balázs
- II. Gradwohl Máté, Gulbert Ármin, Kemény Ágnes, Prifer Barnabás

ÖT ÉV SZAKMAISÁG

Hogyan lehetsz „valami több”?

Szakmai fejlődés a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégiumban

Szakkollégiumunk megalakulásakor, 2007 márciusában már majdnem egy teljes tanév eltelt a Bologna-rendszer jegyében, amelynek problémái már akkor érződtek. Noha az alapítók még a régi, osztatlan képzésben tanultak, már az a képzési forma sem aratott „osztatlan” sikert. A problémák az új rendszer bevezetésével még tisztábban kirajzolódtak: a 400 fős évfolyamokon elszűrülnek a tehetségek, hiányzik a közvetlen kapcsolat az oktatókkal, a hallgatók csupán passzív résztvevői az órának, az egyetem nem tanít meg számos olyan fontos képességre, amelyet a munkaerőpiac fontosnak tart, és nem biztosít elég lehetőséget arra, hogy a hallgatók jobban elmélyüljenek egy-egy témában. 2011-ben összesen 16 348 főt vettek fel valamilyen gazdasági képzésre az országban. Ekkora létszám mellett egyáltalán nem könnyű kitűnni a tömegből és érvényesülni a munkaerő-piacon. Világos, hogy egy jó tanulmányi eredmény önmagában már nem elég, a hallgatóknak le kell tenniük „valami többet” az asztalra, hogy az egyetemről kilépve felfigyeljenek rájuk.

Alapítóink tisztában voltak ezekkel a problémákkal, és egy olyan szakmai rendszert akartak létrehozni, ami „fittyet hány” a bolognai rendszer sajátosságaira, sőt szöges ellentétben áll velük. Ennek legfőbb pillére a szakkollégiumi kurzusrendszer, amit az évek során további elemek egészítettek ki, amelyek elősegítik a szakkollégisták számára tehetségük kibontakoztatását és szakmai érdeklődésük kielégítését.

De hogyan is küszöböli ki a szakkollégiumi kurzusrendszer a Bologna-rendszer hiányosságait?

Kurzusaink teljesen önszerveződőek, ez biztosítja, hogy kizárólag olyanok vegyenek részt rajtuk, akiket tényleg érdekel a téma, vagyis kellően motiváltak, ezáltal a kurzus többi résztvevőjét is motiválják. A szakkollégiumban bárkinek lehetősége van kurzust szervezni, ehhez nem kell mást tennie, mint találnia az adott témához egy megfelelő oktatót és három másik embert. Az oktatónak nem feltétlenül kell a PTE-KTK tanárának lennie, rendszeresen tartanak nálunk kurzust céges szakemberek is. A bolognai képzés tömegelőadásaival szemben egy szakkollégiumi kurzuson legfeljebb 8 ember vehet részt. Ez biztosítja a közvetlen kapcsolatot az oktató és a hallgatók közt, mindenki egyaránt aktív alakítója lehet az óráknak, és sokkal koncentráltabban elmélyülhet egy témában.

A kurzusok nemcsak a gazdasági témák legszélesebb skáláját ölelik át, hanem a közgazdaságtan határterületeiről, társadalomtudományokból is merítenek, lehetővé téve a szakkollégistáknak, hogy bővítsék a látókörüket, és ne szakbarbárként műveljék a közgazdaságtant és az üzleti tudományokat. A gazdasági témákon belül helyet kapnak gyakorlatias ismeretek, amiket a reguláris képzés nem tanít meg kellő alaposan: bizonyos szoftverek használata, hatásos prezentációs technikák elsajátítása, esettanulmányok megoldása, idegen nyelvű kurzusokon való részvétel, elmélyülés bizonyos pénzügyi-, számviteli-, marketing- és menedzsmenttémákban. Ugyanakkor a gazdaságelmélet iránt érdeklődők is megtalálhatják a nekik való kurzusokat, ahol olyan témákat érinthetnek, amelyek részletesebb tárgyalására a reguláris képzés keretein belül nincs idő és lehetőség. Ilyenek például a hálózatelmélet gazdasági alkalmazásai, az alternatív mikroökonómia, vagy matematikai modellező szoftverek használata. A társadalomtudományok területéről lehetőségünk

volt már megismerkedni szociológiai, pszichológiai, demográfiai, urbanisztikai témákkal is.

Azonban a szakkollégisták nem csak a kurzusrendszer által fejlődhetnek szakmailag. Fontos szerepet tölt be a szakkollégium életében a tudományos diákköri tevékenység. Minden szakkollégista kötelezettséget vállal egyetemi tanulmányai végéig legalább egy TDK-dolgozat elkészítésére. Ez természetesen nem megy a minőség rovására, munkáink minőségét nemcsak kari, hanem országos szintű dobogós helyezések is bizonyítják a Tudományos Diákköri Konferenciákon.

Hasonlóan központi helyet foglal el a szakkollégium életében az esettanulmány versenyeken való indulás. Ezekon a többnapos versenyeken komplex üzleti problémákat tartalmazó esettanulmányokat kell a versenyzőknek megoldaniuk. Komoly hagyománya alakult ki szervezetünkben a versenyzésnek. Az idősebbek úgymond generációról generációra adják át versenyzési tapasztalataikat a fiatalabbaknak szakkörök és tréningek keretein belül. Sikereinket az Országos Esettanulmány Versenyen, az Országos Pénzügyi Esettanulmány Versenyen, a csíkszeredai Menedzsment Esettanulmány Versenyen, a pécsi Dr. Papp László Számvitel Versenyen és a kari szintű Eurocases Esettanulmány Versenyen elért dobogós helyezéseink bizonyítják. Ezek közül különös jelentősége van számunkra a Dr. Papp László Számvitel Versenynek, amit a JPKSZ szervez meg minden év októberében a Dr. Papp László Számvitel Konferenciával egyetemben. 2011-ben pedig elsőként megrendezésre került házi versenyünk, a Janus Pannonius Esettanulmány Verseny is.

Természetesen más típusú versenyeken is számos kimagasló eredményt értek el szakkollégistáink. Ilyenek például a Diákmenedzsment Bajnokság, a K&H Diákkupa, vagy az ITech Challenge Menedzsment Bajnokság. Ezek során azért is nagy

előny szakkollégistának lenni, mert ha valakinek kedve támad indulni valamelyik versenyen, nem kell sokáig kutatnia csapattársak után, a szakkollégisták közt könnyen megtalálja maga mellé a megfelelő, hasonlóan motivált embereket.

Szakmai tevékenységünk harmadik nagy területét a különböző szakmai előadások, vitaestek és egyéb programok teszik ki, amiknek egy részét magunk számára szervezzük, egy részét nyilvánossá tesszük minden kari hallgató számára, illetve akad köztük néhány országos szintű program is. Ilyen volt például 2010-ben a Szakkollégiumok Nemzetközi Konferenciája, amit abban az évben a JPKSZ szervezhetett meg. Megemlíthetjük az Országos Szakkollégiumi Találkozót is, ami egy saját ötletből született program, és immár kétszer is megrendeztük. Természetesen ezek a találkozók a szakmai programok mellett az ország szakkollégiumai közti kapcsolatokat erősítést is szolgálják.

Kisebb, de nem kevésbé fontos szakmai programjaink közé tartoznak a különböző szakmai előadásaink és vitaestjeink, amelyekre az adott témába vágó szakembereket, kari oktatókat szoktunk meghívni, hogy beszélgessenek velünk a témáról.

Az idei tanévben induló programsorozatunk a Szakkollégiumi Estek sorozata, amely során nem csak oktatókat, és szakembereket tervezünk meghívni, hanem aktív és végzett tagjaink is tartanának beszélgetéseket, hogy erősítsük a szakkollégiumon belüli tudásáramlást, és még többet tanulhassunk egymástól.

Talán ebből a rövid összefoglalóból is kitűnik, hogy a szakkollégium igyekszik minél sokoldalúbban biztosítani tagjai

számára a szakmai fejlődést, hogy ki tudjanak emelkedni valahogyan a közgazdász hallgatók tömegéből. A fejlődés folyamatos: évről évre újabb és újabb szakmai lehetőségeket fedezünk fel, és hozunk létre magunk számára. Bízunk benne, hogy ez a folyamat nem csak a következő 5 évben, hanem még sok-sok éven keresztül folytatódik, és még rengeteg szakkollégistát segít hozzá, hogy a közgazdászok legjobbjai közé tartozzanak.

Váry Miklós

Kurzusaink

2007/2008 – őszi félév

Dinamikus közgazdaságtan

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Esettanulmányok feldolgozása I.

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd, Dr. Ilosvai Péter egyetemi docens,
Fodor Péter PhD-hallgató

Humán erőforrás menedzsment I.

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

Olasz kezdő

Sipos Norbert JPKSZ-tag

Urbanisztika

Dr. Kaposi Zoltán egyetemi docens

Vállalati értékelemzés és tőzsdei ismeretek

Dr. Pintér Éva adjunktus, Dr. Schepp Zoltán egyetemi docens, Dr.
Ulbert József egyetemi docens, Nagy Attila (Questor)

2007/2008 – tavaszi félév

A marketingorientált tudományos kutatómunka képességének fejlesztése

Zadravecz Zsófia PhD-hallgató, Glied Viktor PhD-hallgató

Demográfia

Pótó Zsuzsanna PhD-hallgató

Dinamikus közgazdaságtan II.

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Esettanulmányok feldolgozása II.

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd, Dr. Kuti Mónika adjunktus

Felelős vállalatirányítás

Dr. Bedő Zsolt tanársegéd

Humán erőforrás menedzsment II.

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

Játékelmélet

Dr. Varró Zoltán adjunktus

Kulturális antropológia

Berta Péter tudományos segédmunkatárs (PTE-BTK), Farkas Judit tanársegéd (PTE-BTK), Hesz Ágnes tanársegéd (PTE-BTK), Kuti Klára tudományos munkatárs (PTE-BTK), Nagy Zoltán adjunktus (PTE-BTK)

2008/2009 – őszi félév

Alkalmazott ökonometria

Dr. Rappai Gábor egyetemi docens

Dinamikus közgazdaságtan III.

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Esettanulmányok feldolgozása III.

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd, Dr. Kuti Mónika adjunktus

Életmód- és életszínvonal-változások Magyarországon

Dr. Kaposi Zoltán egyetemi docens

Fejlesztéspolitika eredményességének, hatásosságának vizsgálata

Dr. Farkas Ferencné egyetemi docens, Dr. Kornai Gábor tb. egyetemi docens, Lóránd Balázs tanársegéd

Gyakorlati menedzsment ismeretek

Dr. Vitai Zsuzsanna egyetemi docens

Játékelmélet

Dr. Varró Zoltán adjunktus

Kérdőíves adatfelvétel

Pótó Zsuzsanna PhD-hallgató

Személyközi viszonyok - elmélet és gyakorlat

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

2008/2009 – tavaszi félév

Adatelemzés

Pótó Zsuzsanna PhD-hallgató

Alkalmazott statisztika - Hallgatói megélhetési index projekt

Dr. Rappai Gábor egyetemi docens, Kehl Dániel tanársegéd, Pótó Zsuzsanna PhD-hallgató, Dr. Rekettye Gábor egyetemi tanár

Alternatív mikroökonómia

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Fejlesztéspolitika eredményességének, hatásosságának vizsgálata az Európai Unióban és Magyarországon

Lóránd Balázs tanársegéd

A gazdasági döntések pszichológiája

Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens

IT menedzsment

Bagó Péter PhD-hallgató, Dr. Dobay Péter egyetemi tanár

Közgazdaságtan és kapcsolódó tudományok

Dr. Barancsik János egyetemi docens, Dr. Hausmann Péter adjunktus, Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens, Dr. Pauker Csaba adjunktus, Dr. Kaposi Zoltán egyetemi docens, Dr. Horváth Csaba egyetemi docens (PTE-ÁJK)

Kutatás gyakorlata

Dr. Szerb László egyetemi docens

Márkaépítés, márkasztratégiák

Láng-Somogyi Zita PhD-hallgató

Menedzsment a gyakorlatban

Dr. Vitai Zsuzsanna egyetemi docens

Olasz kezdő

Sipos Norbert JPKSZ tag

Személyközi viszonyok pszichológiája

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

Szociológia

Dr. Pauker Csaba

Vállalatértékelés

Dr. Kuti Mónika adjunktus

2009/2010 – őszi félév

BE the ONE - Hogyan lehetsz Te a legjobb jelölt egy kiválasztási folyamatban?

Kántor Gyöngyi (BAT Pécsi Dohánygyár Kft.)

Coaching tanácsadás: női coach-ok, női coachee-k

Dr. Farkas Ferencné egyetemi docens, Milovecz Ágnes PhD hallgató

Esettanulmányok feldolgozása

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd

Felelős fogyasztás

Schäfferné Dr. Dudás Katalin adjunktus

IFRS, nemzetközi számviteli sztenderdek

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd, Dr. Takács András adjunktus

Menedzsment esettanulmányok

Dr. Vitai Zsuzsanna egyetemi docens

Monetáris elmélet, monetáris politika

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Pénzügyi viselkedéstan I. – A megtakarítási, befektetési és hitelfelvételi döntések viselkedéstana

Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens

2009/2010 – tavaszi félév

A team, avagy az együttműködő csoport

Czibor Andrea, Szabó Zsolt – PhD hallgatók, PTE-BTK
Pszichológia Intézet

Alkalmazott modellezés

Kehl Dániel tanársegéd

Beszámoló-elemzés másképp

Dr. Szücs Tamás tanársegéd

Coaching tanácsadás 2. – A coaching kultúra elemei

Dr. Farkas Ferencné egyetemi docens, Milovecz Ágnes PhD hallgató

Döntési környezetek tervezése

Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens

Esettanulmányok II.

Dr. Budai Eleonóra tanársegéd, Fodor Péter tanársegéd

Gazdasági warm-up

Dr. Barancsik János egyetemi docens, Dr. Horváth Csaba egyetemi docens (PTE-ÁJK), Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens, Dr. Bessenyei István egyetemi docens, ifj. Dr. Zeller Gyula egyetemi docens, Dr. Hausmann Péter adjunktus, Horváth Márton PhD-hallgató, Weiner János PhD-hallgató, Peti János JPKSZ tag, Boti Csilla JPKSZ tag

Nemzeti értékek és kommunikáció Európában

Dr. habil Borgulya Istvánné egyetemi docens

Pénzügyi és gazdasági válság a világban

Dr. Schepp Zoltán egyetemi docens

Tapasztalati tanulás szimulációs játékok segítségével

Héder Sándor, Torjai László tanársegéd

2010/2011 – őszi félév

Anyagi erőforrások menedzsmentje

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Coaching III.

Dr. Farkas Ferencné egyetemi docens, Milovecz Ágnes

**Evaluation of Cohesion Policy of the European Union-
Assessing the Effects of the EU Development Funds**

Dr. Lóránd Balázs tanársegéd

Marketingkutató – kvantitatív elemzések SPSS szoftverrel

Dr. Szűcs Krisztián adjunktus, Galambosné Tiszberger Mónika
tanársegéd

Regionális átalakulás Kelet-Európában

Dr. Horváth Gyula egyetemi tanár

2010/2011 – tavaszi félév

A divat gazdaságtana

Dr. Kovács Kármén adjunktus

Alternatív mikroökonómia

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Coaching IV.: tanácsadás

Dr. Farkas Ferencné egyetemi docens, Milovecz Ágnes

Csoportjelenségek – megélt és értelmezett viszonyok

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

Esettanulmányok

Dr. Budai Eleonóra adjunktus, Fodor Péter tanársegéd

Gazdasági alapozó

ifj. Dr. Zeller Gyula egyetemi docens, Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens, Dr. Kovács Kármén adjunktus, Horváth Márton PhD-hallgató, Rideg András PhD-hallgató, Sipos Norbert PhD-hallgató, Weiner János PhD-hallgató, Páger Balázs PhD-hallgató, Hauck Zsuzsanna PhD-hallgató, Tóth Annamária JPKSZ tag, Szabó Csilla JPKSZ tag, Zaja Róbert JPKSZ tag

Gazdaságpolitikai akciók hatásának elemzése

Dr. Mellár Tamás egyetemi tanár, Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens

Számítógépes makrogazdasági modellezés

Járosi Péter adjunktus

Online marketing stratégia

Somogyi Ildikó PhD-hallgató (BCE-GTK)

Virtualizáció

Horváth Ádám tanársegéd

2011/2012 – őszi félév

Esettanulmányok

Dr. Budai Eleonóra adjunktus, Fodor Péter tanársegéd

Gazdaság a filmművészetben

Dr. Bessenyei István egyetemi docens

Menedzsment esettanulmányok

Dr. Vitai Zsuzsanna egyetemi docens

Quality of Governance

Dr. Lóránd Balázs tanársegéd

Számítógépes modellezés

Dr. Járosi Péter adjunktus

2011/2012 – tavaszi félév

Adatelemzés SPSS-sel

Kehl Dániel tanársegéd

Advanced Business English Course

Dr. Háhn Judit tanársegéd

Agybani piac

Ferling József ügyvezető igazgató, Ferling PR

Döntéshozatali tréning

Héder Sándor, Torjai László tanársegéd

Gazdasági alapozó

Dr. Barancsik János egyetemi docens, Dr. Szabó Zoltán egyetemi docens, Sipos Norbert főiskolai tanársegéd, Weiner János főiskolai tanársegéd, Heindl Zsombor PhD-hallgató, Zaja Róbert JPKSZ tag, Váry Miklós JPKSZ tag, Longauer Dóra JPKSZ tag, Gulbert Ármin JPKSZ tag

Hálózatelmélet a közgazdaságtanban

Dr. Sebestyén Tamás tanársegéd

Hatásos prezentáció és kommunikációs technikák

Dr. Titkos Csaba egyetemi docens

Hotelmenedzsment

Fodor Péter tanársegéd, Dr. Bakucz Márta adjunktus, Klesch Gábor, Miszler Miklós

Közmenedzsment szimuláció - Az önkormányzati irányítás kihívásai

Dr. Lóránd Balázs adjunktus

Interjú Horváth Mártonnal (I.)

Horváth Márton - szakkollégiumi berkekben csak *Sir Marci* - volt az első Janusos hallgató, aki oktatói pályára lépett. PhD hallgatóként jelenleg a Közgazdaságtudományi Karon bontogatja szármányait. Vele egy uránvárosi lokálban készítettem interjút, felelevenítve a kezdeteket, illetve hogyan élte meg egyetemista éveit első generációs szakkolisként.

Mesélj egy kicsit a szakkollégium előtti életedről. Milyen volt a „pécsiközgáz” a szakkoli nélkül?

Megmondom őszintén, a Szakkoli számomra akkoriban diákszervezeti-közösségi létemben nem hozott különösebb változást, előtte is szerettem a közösségeket, tagja voltam több diákszervezetnek: Magyar Közgazdasági Társaságnak, Tehetségért Mozgalomnak, HÖT-ben is tevékenykedtem, rendezvényeket szerveztünk, szóval nagyon sok mindent csináltam. Természetemből adódóan érdeklődtem nagyon sok minden iránt.

Későbbiekben majd mesélek róla, hogy többlet-szakmaiság szempontjából mi volt számomra a törésvonal, ami meghatározta a későbbi pályám alakulását, mind a mai napig. A szakmaiság és a közösség, ami nekem nagyon fontos volt, az megvolt már akkor is. Azt gondolom, hogy mindig kiéltem azt az éneket is, amelyik a társadalmi érzékenység szempontjából tevékenykedett bennem és motivált tettekre. TM-en belül is csináltunk ezt-azt, de soha nem kaptunk érte egy fillért sem. Az embert hajtotta a szenvedély: egy kicsit az, hogy szeretnék segíteni másoknak, egy kicsit az, hogy milyen jó móka másokkal együtt lenni.

Hogyan jött az ötlet, hogyan emlékszel vissza a szakkollégium indulása körüli időkre?

Az ötlet kérdése eléggé izgalmas, mert bennem egy pillanatra sem fogalmazódott meg, hogy az akkori diákszervezetek mellé kellene még egy plusz diákszervezet. Úgy éreztem, hogy azokat a plusz dolgokat, amelyeket meg akarok valósítani barátokkal, ismerősökkel, azok tökéletesen megvalósíthatóak a már meglévő szervezeteken belül. Például a TM mindig is teljesen rugalmas volt, bármit meg lehetett csinálni, a HÖT lehetősége mindig ott volt, ha valami új dolgot akartunk csinálni. Fel sem vetődött egy új diákszervezet gondolata.

Amikor először szóba került a Szakkollégium, mint ötlet az életemben, az úgy jött, hogy néhány jó barátom és évfolyamtársam bejárkált órák, előadások elején: *-„Sziaosztok! Nekünk van egy tök jó ötletünk, csinálnánk egy szakkollégiumot, ami egy szakmai diákszervezet lenne, mindenki figyelje, hogy mikor lehet jelentkezni, stb.!”* - mondták. Én erre az ötletre körülbelül – mivel úgy gondoltam mindent meglehet tenni a meglévő diákszervezetek keretein belül – így reagáltam: *„Ezt meg minek?!“* Az én véleményem határozottan az volt a többlet szakmaiságról, hogy a kötelező tananyagon kívül az embernek muszáj még valamit megfognia, legyen az bármi, személyiségfejlesztés vagy akár egy plusz mikroökonómia példatár átnyálazása, hogy azt az embernek egyedül saját magának kell megoldania. Ehhez nem kell egy banda, hogy: *- Na, akkor ezt csináljuk, azt csináljuk...!* – Úgy voltam vele, nem tudom milyen légből kapott ötlet ez, de szerintem ez az egész szakkollégium egy marhaság. Nagy szerencsém volt, hogy olyan emberek mondták az ellenkezőjét, akiknek a szavára egyébként adtam. Tehát konkrétan az első ember, akitől ezt hallottam a Somogyi Ildikó volt. Nem véletlenül figyeltem fel őrá, hiszen elsőéves korunk óta ugyanabban a

koliban laktunk, gyakorlatilag blokkszomszédomban voltunk, régóta a Toxxx volt (Somogyi Gergely – a szerk.), akinek a nővére volt nagy szakkollégista a Rajk László Szakkollégiumban a mostani Corvinuson, ami akkor még Budapesti Közgazdaság-tudományi Egyetem volt. Innen jött az ötlet, – amit én először marhaságnak tartottam –, de biztosan van ebben valami, ha a srácok lelkesednek érte. Ráadásul akkoriban, harmadévesként, kezdtünk jóban lenni egy másik baráti társasággal, amely akkoriban az MKT Baranya megyei ifjúsági tagozatának a magját alkotta, ők aztán a szervezet keretein belül tényleg olyan programokat valósítottak meg amilyeneket akartak. Ők voltak a Weiner Jani, Toxxx, Sándor Tibi, Ottó Áron, Rideg Andris és azt mondták jó, hogy van az MKT, HÖT, TM, stb., de jó volna, ha lenne egy külön szervezet, ami teljesen önálló és autonóm módon saját magának hoz szabályokat és saját maga számára szervez közösséget illetve ahhoz a bizonyos országos mozgalomhoz csatlakozik, amit szakkollégiumi mozgalomnak hívnak.

Hogyan lettél szakkollégista?

Ez egy vicces sztori.

- Tehát megvolt a szakkoli, annak tagsága, te utólag léptél be? - Nem, nem! (nevet). Lényegében az említett emberek közül öten gondolták azt, hogy ők lesznek az alapítók, ami nem is jó szó erre, hiszen a szervezeti kerete már megvolt a szakkollégiumnak, a Közgazdaságtudományi Karnak valamilyen alapszervezete létezett (volt a Közgázson korábban szakkollégium és a Kar Szervezeti és Működési Szabályzatában is helyet kapott). Ők lettek a továbbiakban ennek tagjai. Somogyi Ildikó, Ottó Áron, Weiner János, Rideg Andris, Somogyi Gergely volt az ötös fogat és Barancsuk tanár úr volt az, akivel leültek beszélgetni és felkérték,

hogy legyen ő az elnök. Ő elvállalta ezt a dolgot, így azt lehet mondani ez a hatfős tagság létezett. A cél innentől kezdve egy közösség létrehozása volt, amelynek természetesen voltak feltételei, így kialakítottak egy felvételi rendszert. Az ötlet szintjétől, a hatfős tagság és a szervezet létrehozásának és keretbe foglalásának idejéig, mire mi jelentkezhettünk felvételizni (2007 tavasza) eltelt egy év. Mire én megtudtam, hogy lehet jelentkezni, már azt is kitalálták, hogy legyen 3 fordulós felvételi, és ők hatan fognak felvételiztetni. Nekem sem azt mondták, hogy Marci gyere közénk és legyél te is alapító, hanem add be a felvételiztet! A legelső felvételi ciklusban léptem be a szakkoliba.

Hogyan is találkoztam ezzel a dologgal? Hallani hallottam róla a Somogyi Ilditől, de akkor azt mondtam nyilvánvalóan, hogy ez hülyeség. Majd pedig volt egy 2-es túra, amit szerintem egy pécsi hallgatónak sem kell bemutatnom (2-es busznak az útvonalán a túrázók minden italmérő egységénél megállnak fogyasztani) és szerintem, valahol itt a Griff (a kocsmá, amelyben az interjú készült) környékén mászkáltunk, amikor egyszer csak a Toxxx, – szerintem egyikünk sem volt józan – azt mondta: – *Marci! Felvételiz a Szakkollégiumba!* – Vonakodtam, de addig erőlködött, hogy gondoltam viccelődjünk egyet, aznap estére úgy gondoltam egyszerűbb lesz, ha azt mondom neki: – *Benne vagyok!*

A komolyságát a dolognak én is akkor éreztem meg, amikor a későbbiekben láttam, hogy ide bizony kell beadandót írni, lesz egy szóbeli elbeszélgetés, amely kétfordulós. Hoppá, gondoltam ez mégsem annyira viccelődés lesz! Vizsgadrukk nem volt bennem, gondoltam beadom és lesz, ami lesz. Felvettek. Azonban hozzá kell tenni, hogy akkoriban a cél az volt, hogy legyen tagság, tehát a jelentkezők többségét felvették ellentétben napjainkkal.

Milyen volt a közösség akkoriban?

Ahogy korábban említettem, az egésznek a magját egy baráti társaság alkotta, Toxxxékkal jó barátságban voltunk addigra. – **Miben más az, mint a mai?** – Szerintem teljesen más volt, mert sokkal kevésbé voltunk megrostálva a felvételin, igazából mindenkiben egy olyan lendület volt, hogy gyერünk, csináljuk valamit, hozzunk össze egy csapatot! Azt gondolom, hogy akik ma belépnek, azoknak a hozzáállása más az egész dologhoz, hiszen arról van szó, hogy létezik egy szervezet, amely feltételeket állít a tagokkal szemben, de igenis lehetőséget ad a tagjainak egy igen komoly közös munka elvégzésére.

A második felvételinél már érződött, hogy van egy közösség, amit mások felépítettek, nagyon komolyan jelent valamit, hogy valakit bevásztanak, valaki a tagja lehet, és nem csak úgy bekerül. Az első csapat annyiban más volt, hogy ott a tagok bekerülése nem azon múlt, hogy elég jó-e, hanem azon hogy eléggé akarja-e. Laza kis közösség volt, nem voltak olyan szigorú feltételei a bent maradásnak, mint most. Nagyon vegyes volt a közösség, egyáltalán nem mondom azt, hogy mindenkivel meg tudtam találni a közös hangot. Most már, mivel a feltételek jóval szigorúbbak, mint anno, legalább szakmai alapon bárkivel meg tudom találni a közös hangot. Manapság egy kicsit homogénebb a társaság ilyen szempontból!

A közösségi élet abból a szempontból más volt, hogy maguk a hivatalos vagy félhivatalos események gyakoribbak voltak. Például volt olyan hét, hogy hetente volt gyűlés sokkal lazábban az Univ kollégium 5. emeletén, hogy a társalgóban megdumáljuk mi a helyzet, ott általában elfogyott fejenként 3-4 sör. Ebből talán érezhető miben is volt más akkoriban a kezdetekkor.

Mi volt az számodra a legemlékezetesebb élmény a szakkollégiumi éveid alatt?

Ördög se tudja, hogy egy élményt ki lehetne-e emelni a sok közül, de egy biztos: az eleje azért volt érdekes, mert csak mirajtunk múltott, a mi hevességünkön, szenvedélyünkön, hogy épülni fog ez a szervezet, ki lesznek alakítva a szabályok, magunkkal szemben támasztunk-e követelményeket és ezeket egyáltalán betartjuk vagy elhal ez az egész. Az indulás tehát nagy élmény volt. Egy konkrét élményt nem lehet kiemelni. A másik dolog, amire később jöttem rá, azután a 3 év után, amíg benne voltam, ami mind a mai napig hatással van az életemre, az nem más, mint a szakmai közösség. Szakmai közösséggé kovácsolódott össze ez a heterogén társaság. Nem függünk egymástól semmilyen értelemben, nem voltunk munkatársak, nem kötelezett senki sem arra, hogy dolgozzunk együtt, de egyszerűen tudtuk azt, hogy szakmai kérdésekben, ha valakivel jót akarunk beszélgetni, értelmes véleményt hallani, vitázni, számíthatunk egymásra.

Mit adott neked a szakkollégium?

Ezt a szakmai közösséget. Amiről korábban nem is tudtam elképzelni, hogy létezhet. Előtte az volt az elképzelésem a szakmaiság kérdéséről, hogy az egy egyszemélyes munka, hogy a szakmai képességeimet kialakítom. Rájöttem, hogy ez nagyon nem igaz. A szakkollégium közvetlenül segített átélni, hogy igazán komoly szakemberré válni egy adott területen nem lehet úgy, hogy egyedül vagy és egyedül próbálsz könyveket, cikkeket bújni, meg magadtól kiokoskodni dolgokat. Nem! Nagyon sok emberrel való vitákon, beszélgetéseken, közös munkán múlik. Ezeket mind át kell élni! Ezeknek a lehetőségét adta a szakkollégium és ennyivel voltam szerintem több azáltal, hogy szakkolis lettem.

Engedd meg, hogy múlt időbe helyezzem számodra a klasszikus felvételi kérdést! Mit adott a szakkollégiumnak?

Erről sokaknak sokféle véleménye lenne. Biztos sokan mondanák, hogy sok nyakatekert mondatot a szakkollégiumi gyűléseken és hasonlókat, sok fölösleges rizsát és sok rossz poént. Adtam a szakkollégiumnak valami olyat, amit én kivettem belőle, a szakmai közösségnek az élményét. Szerintem, aki velem volt együtt kurzuson, annak sosem kellett egyedül éreznie magát, annak mindig volt egy jó beszélgetőpartnere, mert az akartam lenni vele. Kölcsönösen én azért szerettem ott lenni, mert kellett pár partner, akivel együtt agyaltunk, együtt sütöttük ki egy matematikai levezetés mikéntjét. Azt gondolom, leginkább ezt tettem bele. Aztán beletettem egy-két programszervezésében való részvételt is, de ezt bárki más is ugyanúgy beleteszi. Egyszóval tényleg, pontosan ugyanannyit tettem bele, mint amennyit kivettem belőle.

Mi volt a legnagyobb kihívás, amivel meg kellett küzdened a szakkollégiumi éveid alatt?

A szakkolis évek alatt az olyan típusú kötelezettségek teljesítése volt a legnagyobb kihívás, amiket nem teljesítettem volna akkor, ha nem lettem volna szakkollégista. - **Például?** - Ha közösségben akarsz tanulni, főleg olyan reguláris módon, mint a szakkollégiumban, és megmondom őszintén ahogy múlik az idő egyre kevésbé tetszik, hogy ugyanúgy illeszkedik a szakkollégiumnak a kurzusrendszere a szemeszterekhez, mint a teljes felsőoktatásban bárhol. Ez nem tetszik. Mindegyikre bejárni, mindegyikre készülni, ugyanolyan rendszerességgel vagy talán még rendszeresebben, mert ha már az ember saját maga vállalta az adott kurzust, azt szerette volna úgy végigélni, hogy az szuper. Ne

maradjanak el azok a beadandók, ne maradjanak el a bejárások, mert ha nem sikerül, elveszítem a tagságomat. – **Konkrétan egy bűn nehéz esettanulmányozás vagy valami hasonló nem volt?** – Mindegyik esettanulmányi verseny, amire szakkollégistákkal együtt mentünk, szakmailag, fizikailag nagy kihívás volt. Nekem a TDK szintén az volt. Ha nem lett volna Szakkoli, akkor nem nagyon mentem volna esettanulmányi versenyre. Ehhez a Szakkoli és a közösség kellett. Igazán nagy kihívás volt az, hogy nagyon sok mindent szeretek csinálni és nyilván imádom a koncentrációm és az időmet-energiámat szétforgácsolni nyolcmillió dolog között, ezt bárki megfigyelheti nálam, de én azt gondolom, hogy a szakkolistasok jelentős részénél is ez adottság, elképzelhetetlen, hogy ne így legyen. Ebben valamilyen módon rendet kellett vágnom, hogy teljesíteni tudjam a rendes egyetemi tárgyaimat, teljesítsem már azt, amit pluszba vállaltam a szakkoliért, ott legyek a programokon, és ezen kívül még jönnek a plusz dolgok: sikerüljön a TDK, tegyük oda magunkat a versenyeken, ne csak jól érezzük magunkat, hanem a végén valami eredmény is legyen. Ezzel, ezt mind egybe összehozni, szerintem sokkal többet vállaltunk, mint bármely más évfolyamtársunk, aki nem volt semmilyen diákszervezetben.

Mire vagy leginkább büszke, amit szakkolisként elértél?

Ami közvetlenül megfogható, azok az esettanulmányi versenyen elért eredmények. Egyértelműen ahhoz a bizonyos szakmai közösséghez kapcsolódnak és az ezzel egybekötött barátságokhoz, amelyek kialakultak körülöttem. Büszkék lehetünk igazán arra, hogy egy csomó eredményt elértünk ezeken a versenyeken. Amire még büszkébb vagyok, hogy éppen a versenyeken való részvétel eredményeképpen kialakult egyfajta szakmai közösség is az emberekkel, akikkel együtt voltunk. Ezek az emberek most

éppenséggel valahol auditorok, területi marketingvezetők, ügyvezetők, igazgatók. Nagyon büszke vagyok, hogy ezekkel az emberekkel valaha együtt dolgozhattam és tanulhattam. Velük a mai napig nagyon jóban vagyok, bármikor beszélhetünk, kölcsönösen segítjük egymást, ha valami gondunk van. Erre tényleg azt lehet mondani, büszke vagyok.

Mesélnél Nekem Varga Attiláról?

Nekem az, hogy valamivel pluszban elkezdek foglalkozni a kötelező egyetemi tanulmányaim mellett, az korábban kezdődött. Harmadévesen hallottam először arról, hogy valaki szakkollégiumot szervez, és ekkor kerültem be. De nálam másodévesen már körvonalazódott az, hogy az elméleti közgazdaságtannal szeretnék mélyrehatóbban foglalkozni, különösen a mikroökonómia irányában. Az akkori mikroökonómia tanárom dr. Varga Attila professzor volt, őt kerestem meg avval, hogy mit ajánl, mivel lehetne még pluszban foglalkozni. Onnantól kezdve ő folyamatosan ajánlott nekem könyveket, cikkeket, ezeket olvastam, visszamentem hozzá, beszélgettünk róla. Később aztán ajánlott munkát is, szeretne volna, ha részt veszek, segítek a kutatásaiban. Ez a kapcsolat sok mindenhez hozzásegített engem: például hogyan tudok a szakdolgozatomba anyagot gyűjteni. Még egyetemista voltam és már akkor segített benne, hogyan tudnék részt venni egy kéthetes doktori konferencián, magával vitt egy ilyenre Hollandiába. Sok olyan rendezvényen vettem részt itt Pécsen, amely PhD hallgatóknak volt szervezve, de én már akkor részt vehettem rajta, mert az érdeklődésem az olyan irányba mutatott. Ez előrevetítette azt, hogy szakdolgozatot nála fogok írni, sőt TDK-t is, és ez valahol már akkor tisztázva volt, mielőtt én szakkollégista lettem volna. Ezzel arra akartam kilyukadni, hogy az egyetemi

tanulmányokon felüli többlet szakmaiságom már az előtt megvolt, hogy szakkollégista lettem volna. Valószínűleg ezért is voltam szkeptikus a szakkollégiummal kapcsolatban, mert én magamon éreztem azt, hogy ha valaki valami többlet szakmaisághoz akar hozzájutni, akkor menni kell, keresni magunknak egy jó mentort és kitaposni a saját útjainkat! Ezt gondoltam akkor. Érdekes dolog volt, hogy mit tudott hozzátenni a szakkoli ehhez a többletmunka már meglévő és kielégített igényéhez. Korábban elmondtam, hogy ehhez bizony még bőven lehetett hozzátenni!

Te is TM-es vagy, mi az, ami téged az oktatói pálya felé vitt el? Miért jelentkeztél PhD képzésre?

Nekem erre volt nagyon régóta egy indíttatásom, hogy én másoknak elmagyarázzak, segítek megérteni bizonyos dolgokat, amiket úgy éreztem, hogy én értek. Már középakolás koromban is korrepetáltam matematikából, közgazdaságtanból az osztálytársaimat, ismerőseimet, akinek éppen szüksége volt rá. De nagyon sok embernek tulajdonsága, hogy azt gondolja ért valamit és azt mondja, hogy én majd jól elmagyarázom nektek a dolgokat, mér' úgy frankó, ahogy én már tudom. Ellenben nekem az iránt volt erős érdeklődésem, hogy úgy tudjam átadni a másik félnek az ismereteket, amelyek nekem nagyon tetszettek, mikor megértettem adott esetben, hogy a másik is át tudja élni azt az élményt, hogy ebben van valami nagyon jó, valami megfogható, érdekes dolog. Ebben próbálok magam mindig fejleszteni, prezentációs képességeimet, mennyire kell magamnak megértenem az anyagot, hogy át tudjam adni másoknak, ezek olyan dolgok, amelyekre rá kell jönni, meg kell tapasztalni. Ezt a későbbiekben el kezdtem élvezni, élveztem a TM-es munkát, az egyik szenvedélyemmé és hobbimmá vált tanítani, másoknak segíteni felkészülésben. Innentől kezdve egyértelmű volt

számomra, hogy amellet, hogy szeretnék kutató lenni, szeretnék oktató is lenni! Ezt szerencsére fent a tanszéken Barancsuk János és Varga Attila tanár urak is evidensnek tartották. Úgy gondolom, néhány dologban jobb oktató vagyok, mint sokan mások, néhány dologban persze kevésbé.

Induláskor milyennek képzelted a szakkoli jövőjét? Ilyen lesz a szakkolli 2012-ben?

Azt sem tudtuk az induláskor, hogy ez létezni fog három hónap múlva, nemhogy mégér egy ilyen jubileumot. Amikor körülbelül három hónapja létezett és még mindig csináltuk, akkor gondoltuk azt, hogy ez még jövőre elindul, de lehet, hogy akkor már nem fog normális formájában megvalósulni. Ám amikor elindultak, sőt sikerült elérni, hogy korrekten teljesítve lezajlottak a kurzusok és már szerveződtek a következők, akkor mondhattuk, hogy ez úgy néz ki, hogy hosszútávon is működni fog. Tiszta elképzelése senkinek nem volt akkoriban arról, hogyan fog kinézni ez az egész dolog, csak annyit képzeltünk el, hogy ennek a szervezetnek olyannak kell lennie, amelyik mindig egy kicsit változik, ellenben mindig egy kicsit vannak benne állandó dolgok. Utalok itt a felvételiztetésre, a követelményrendszerre. Amennyire képlékenyen és sejtelmesen elgondolkoztunk, milyen jó lenne, ha ez hosszútávon fennmaradna, abba a mai szakkoli tökéletesen belefér. Volt egy nagyon komoly félelmünk ezekkel az álmokkal szemben: ha mi, alapítók már nem leszünk itt, eltűnünk a szakkoli életéből, akkor egyszerűen meg fog szűnni és féltünk attól, hogy csak a mi lendületünk az, ami viszi az egészet tovább. A kis alapító mag lendülete. Nem voltunk biztosak abban, hogy akik ezt folytatni fogják, azokba is lesz annyi lendület, hogy legalább ne sikkadjon el ez az egész kezdeményezés. Ahhoz képest, hogy legalább két éve az a baráti társaság, amely ezt megalapította, már

a Szakkoli közelében sincsen és mégis még mindig él és virul a diákszervezet és visszahívják minket a régi táborokba, olyan emberek, akiket mi közvetlenül nem is ismerünk, és akkor a Sipos Norbi meg én még szerencsések vagyunk, hiszen ismerünk titeket, itt vagyunk a kar kötelékében, ahhoz képest azt kell hogy mondjam, a félelmeink alaptalanok voltak, az álom pedig megvalósult.

- Amennyiben úgy hozza az élet, hogy maradtok a KTK kötelékében, fogjátok majd biztatni a hallgatókat, rábírátok majd őket, hogy jelentkezzenek szakkolisnak? Megmutatjátok a legtehetségesebbeknek, hogy a szakkoli milyen jó dolog? Ez a megmaradásnak egy katalizátora lehet a későbbiekben! - Működhet ez a dolog is, volt rá példa, de azt látom, hogy erre egyelőre nincsen szükség egyszerűen.

Interjú készítette: Kordély Ádám

Szakmai cikkek és TDK dolgozatok

Szakmai írást készíteni nem egyszerű feladat, sok gyakorlás kell hozzá. Jól és kevésbé jól sikerült művek sora után állíthatjuk csak magunkról, hogy megtanultuk a szakmai munkák elkészítésének fortélyait.

A Szakkollégium alapítása óta képviseli azt a szemléletet, hogy a tagokat ösztönözni kell tudományos művek elkészítésére. Tudományos munkánk jelentős részét képezik emiatt a szakmai cikkek és a TDK dolgozatok. Szakkollégistáink széles érdeklődési körének köszönhetően szerteágazó témákban születtek kutatások, nem egyszer a közgazdaságtan határterületeit is érintve. Jelen fejezet célja, hogy ízelítőt kínáljon az elmúlt 5 évben született munkákból - természetesen a teljesség igénye nélkül. Az elkészült munka lehet akár egy kurzusra készített írásos feladat, OTDK dolgozat, vagy egy szakmai cikk, számos lehetőség áll rendelkezésére annak, aki szeretné kipróbálni magát a kutatások terén.

Szakkollégistáink rendszeresen publikálták írásaikat a Fészek kari újság Szakma rovatának hasábjain. Ez a néhány oldal lehetőséget ad azok számára, akik már végeztek kutatást, elkészítettek egy (vagy akár több) TDK dolgozatot, hogy hallgatótársaik és oktatóik felé is bemutatassák munkájuk rövid összefoglalását. Emellett a Szakma rovat kibontakozási lehetőséget is rejt, hiszen ha valaki kedvet érez egy-egy téma feldolgozása iránt, akkor ez a pár oldal megfelelni lehet a célnak. Ezen oldalak otthont adtak versenyek, konferenciák (Országos Szakkollégiumi Találkozó, Papp László Számvitel Verseny, DIMETIC) beszámolóinak, de egyes kurzusok, illetve a kurzuson végzett kutatások eredményei is bemutatásra kerültek: például az Adatelemzés kurzus eredményeképpen

született „Így isztok Ti!” című írás, amely karunk hallgatóinak alkoholfogyasztási szokásait vizsgáló kutatás eredményeit tárja elének. Emellett tagjaink cikkeiből megismerhetjük a fesztivált, mint fogyasztható jószágot, valamint „a mesék útját a gazdaságban”, vagyis azt, hogy marketing szempontból milyen remek lehetőséget rejtenek a cégek számára a népszerű mesefigurák. Aki az elmúlt években rendszeresen olvasta tagjaink írásait, annak nem kell elmagyaráznunk, mit is jelent a *consulteneur* kifejezés, hiszen tudja, hogy a KKV tanácsadási piac új szereplőjéről van szó, aki beékelődik a tanácsadó és a vállalkozó közé. A KKV-kal kapcsolatban azt is megtudhatják Olvasóink, hogy az inkubátorházban nem minden esetben babákat nevelnek, hanem kezdő vállalkozások számára is hoznak létre inkubátort. Foglalkoztunk gazdaságtörténeti témakörökkel is: „*vajon létezhet-e gazdasági elit a szocialista rendszer egyenlőséget előtérbe állító, antikapitalista ideológiájának keretei közt?*”

A szakmai munka másik kiteljesedési formája a már említett Tudományos Diákköri dolgozat elkészítése. Ebben az esetben egy vagy akár 2-3 fő is dolgozhat együtt egy téma mélyebb feltárásán. Kutatásaik eredményeképpen pedig egy 30-70 oldalas komoly, szakmai írás születik, amelyet először a kari fordulón kell prezentálniuk. Innen jutnak tovább a legjobbabak az országos fordulóra, amelyet kétfévente rendeznek meg. Szakkollégistáink 2009-ben kimagasló eredményeket értek el a Debrecenben rendezett Országos Tudományos Diákköri Konferencián. Ugyan ezt az eredményt nem sikerült felül múlnunk 2011-ben a gödöllői Konferencián, de azért születtek magas színvonalú dolgozatok. Reméljük, hogy a további években szintén számos remek szakmai írás születik.

A TDK dolgozataink széles témakörben íródtak. Születtek pénzügyi témákban éppúgy, mint marketinges, menedzsmentes,

közgazdaságtani vagy éppen „regás” szemszögből vizsgálódva. A TDK dolgozatokat e nagyobb egységek mentén vesszük sorra. Szintén hangsúlyozva, hogy nem törekszünk a teljességre.

Elsőként néhány marketinghez kapcsolódó kutatást emelünk ki. Szakkollégistáink elmélyültek a product placement, vagyis a termékelhelyezés témakörében, foglalkoztak a szigorodó reklámtörvényekkel, a hatékony és a művészi reklámokkal, a közösségi hálózatok és a mobilmarketing, valamint a társadalmi marketing lehetőségeivel. A karácsonyi vásárlások trendjei és a neuromarketing szintén egy-egy kutatás középpontjába kerültek. Meg kell említenünk a kommunikáció, az e-kereskedelem és az e-business kérdéskörét vizsgáló munkákat is.

A pénzügy-számvitel terén hallgatónk az alábbi területeket érintették kutatásaik során: a lízing hatását az értékteremtésben, a kisbanki gyakorlat kihívásait, a CAPM modellt, az infláció tartósságát, az önkormányzatok kötvényfinanszírozását, a tudásvagyon vállalati értékelését, az elektronikus számlázást egyaránt.

A menedzsment területén szintén találhatunk merőben új megközelítéseket bemutató dolgozatokat, például készült munka az interim menedzsmenttel kapcsolatban is. Több kutatás született, amely az embereket mint erőforrást (HR) vizsgálja, példaként említjük a romák munkaerőpiaci helyzetét, a női munkavállalók karrierlehetőségeit, valamint a szervezeti kultúra és a teljesítményértékelés hatásait elemző munkákat. A KKV-k tanácsadási lehetőségei és a versenyképesség is górcső alá kerültek.

A közgazdaságtani és regionális tudományok sem kerültek el szakkollégistáink figyelmét, szintén igen széles spektrumot ölelnek fel a dolgozatok. Született TDK dolgozat a tudástermelés tényezőinek hatását vizsgálva, elhelyezve a társadalmat a

hasznossági függvényben, az emberi fejlődés indexének és a bruttó hazai terméknek az összehasonlításával kapcsolatban is. Előkerültek a regionális fejlesztés kérdései is, többek között a turizmus városfejlesztő hatásai.

Tagjaink térben is kiterjesztették vizsgálataikat határainkon innen és túl egyaránt. Egy-egy általunk készített dolgozat betekintést nyújt Írországra, Argentínára, Litvániára, Németországra, de találunk hazánk egyes területeire fókuszáló munkákat, egy-egy írásban például Székesfehérvár vagy Csurgó kerül a vizsgálat középpontjába.

Úgy gondolom, hogy a fentiek is bizonyítják, hogy a közgazdaságtan mennyire szerteágazó terület, de a témák szakkollégistáink széles érdeklődési körét is tükrözik. A sokszínűség pedig az elmúlt öt évben előnyére vált a szervezetnek, hiszen ennek is köszönhető, hogy szinte nincs olyan probléma, amellyel ne tudna a szervezet szembenézni. Remélem, hogy a következő években szakkollégistáink további sikereket érnek el szakterületükön. Bízom benne, hogy a szakmai munka gyümölcseként, a Fészek cikkek és TDK dolgozatok mellett, egyre több konferencia részvételről és szakfolyóiratban megjelent publikációról számolhatunk majd be a jövőben. Jó munkát és sok sikert kívánok!

Tóth Annamária

Esetversenyzés – Horváth Márton (II.) szemével

A második esettanulmány versenyem döntőjén úgy éreztem, most nem erre kéne gondolnom, a szövegemet kéne inkább mantrázni, hogy amint én következek, a megtervezett forgatókönyvünknek megfelelően vegyem át a szót a csapat többi tagjától. De akkor, ott, a számtalan vállalatvezetőt magában foglaló zsűrit nézve egy furcsa kérdés jutott eszembe: vajon ők milyen egyetemisták voltak? Az éjjel magolós, a mindenre alig készülő kitűnő, a könyvtárban olvasgató, a buliról bulira támolygó? Hiszen ők is voltak egyetemisták. És már tudom, hogy akkor értettem meg, mit jelent nekem szakkollégistának lenni.

Annak tudatában, hogy mindent beleadtunk a szakmai tartalomba, tudtam arra gondolni, hogy egyenrangúak vagyunk a velünk szembe ülőkkel. Még akkor is, ha nálunk sokkal tapasztaltabbak. Örültem a kérdéseiknek, mert a válaszainkkal közelebb kerültünk a mindkettőnk által vizsgált probléma megoldásához.

Egy picivel többet értettünk meg a világból.

A verseny utáni ebéden, a győzelmünkhöz gratulálva az esetet adó cég vezetője megköszönte, hogy ilyen jó megoldást látott tőlünk. „Ők is pont így csinálták.” – mondta. A díjak, a kupa, a rólunk megjelent újságcikk, rádióinterjú és az első helyhez járó állásajánlat mellett erre a mondatra gondolok vissza a legnagyobb örömmel, ez tölt el a legnagyobb büszkeséggel.

Az említett versenyt újabban követték, majd számtalan siker és kudarcból merített tapasztalat után, két évvel később, a tizedik versenyemen a megoldásunkhoz feltett kérdések során én kérdeztem vissza úgy a zsűriben helyet kapó cégvezetőtől, hogy ő fogalmazta meg a saját maga által feltett kérdésre a választ. Az

előadásunk után kávézva egy vállveregetés kíséretében mosolyogva mondta, hogy „kiváló megoldás, ők is pont így gondolkoztak”. Bár ezen a versenyen nem nyertünk, emiatt az egy mondat miatt számomra ez éppoly siker, mint a korábbi első helyezésünk.

Egy picivel többet értettünk meg a világból.

Az esettanulmány versenyeken elért sikereink után állásajánlatot kaptam és jelenleg vezetői tanácsadóként dolgozom.

A gyorsan változó projektek, kollégák, ügyfelek és a megoldandó problémák olyanok, mintha folyamatosan egy esettanulmány versenyen szerepnének. A sikeres munkához nem kell más, mint hogy nap mint nap úgy tegyék fel kérdéseket tapasztalt vállalatvezetőknek, hogy a válaszukkal közelebb kerüljenek egy problémájuk megoldásához.

Hogy egy picivel többet értsünk meg a világból.

A sok barát és szép emlék mellett hálás vagyok a szakkollégiumnak és az azt étellel feltöltő szakkollégista társaimnak azért, hogy megtanítottuk egymásnak tisztelni a

szakmánkat, nyitottnak lenni mások iránt, és mert tudunk úgy kérdezni, hogy az egymásnak adott válaszainkkal egy picivel többet értünk meg a világból.

Az ötéves születésnap alkalmából kívánok még sokszor öt évet, sok sikert és sok olyan meghatározó élményt, mint amit nekem jelentett a veletek töltött idő!

Horváth Márton (II.)

ÖT ÉV RENDEZVÉNYEI

Dr. Papp László Számvitel Konferencia és Verseny

A Szakkoliban egymás között csak Papp Laciként emlegetjük ezt a rendezvényt. De mi is az a Papp Laci? 2008 októberében Dr. Papp László, volt dékánunk és egyben a számvitel tudomány megbecsült, neves alakja emlékére rendeztük meg hagyományteremtő szándékkal először a nevét viselő számvitel konferenciát és versenyt. A rendezvény ötlete a Szakkollégium tagságának és Dr. Budai Eleonórának köszönhető, amit azóta minden évben a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium és a Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Kara közösen rendez meg. A közös munkának köszönhetően valósulhatott meg és válhatott nemzetközileg elismert rendezvénné.

Ahogy a neve is mutatja, két részre bontható a rendezvény, amelyek minden évben egymással párhuzamosan kerülnek megrendezésre. A konferencia célja, hogy a számviteli szakterülettel foglalkozó kutatók, oktatók és gyakorlati szakemberek számára lehetőséget, és megfelelő keretet biztosítson a számvitel jelenének és jövőjének az áttekintésére, valamint a szakmát foglalkoztató gyakorlati kérdések tekintetében véleménycserére. A konferencia elismertségét jól mutatja, hogy legutóbb a rendezvény két napja alatt 25 előadás hangzott el a számvitel témaköréhez kapcsolódóan, valamint több mint 250 számvitel iránt érdeklődő könyvvizsgáló, számviteli szakember, oktató és hallgató vett részt rajta.

A verseny célja, hogy lehetőséget biztosítson olyan tehetséges, a számvitel iránt érdeklődő hallgatóknak, akik szeretnék elméleti tudásukat próbára tenni és valós, gyakorlati problémák megoldásán keresztül tesztelni. A versenyen Magyarország neves

egyetemeiről, főiskoláiról, valamint a határon túlról érkező csapatok mérik össze tudásukat. A résztvevő 4 fős csapatoknak 24 óra áll rendelkezésre, hogy egyéni megoldási javaslatukat kidolgozzák a külön erre a versenyre írt esettanulmány kapcsán, és elkészítsék a prezentációjukat, amit végül egy szakmai zsűri értékel. A résztvevőknek komoly kihívást jelent a verseny, ezt saját magam is tapasztalhattam. Az eset megoldása komoly szakmai felkészültséget igényel. Emellett a csapatoknak az idővel is meg kell küzdeniük. 24 óra soknak hangzik, de nagyon gyorsan el tud szállni. Fontos a megfelelő időbeosztás, a jó csapatmunka, a feladatok megosztása. A nyertes csapatnak a fentiek mindegyikében remekelnie kell.

Két Papp Lacin vettem eddig részt. Először főszervezőként, másodsor versenyzőként. Mindkét alkalom emlékeim elmosolyodok, amikor visszagondolok rájuk. Szervezőként kihívást jelentett az esetek nyomtatása október 23-án szombaton, amikor az egész egyetem zárva volt. A Z épületben az akkori HÖT irodában akartuk kinyomtatni az esetet, ehhez azonban külön engedélyt kellett kérnünk. Végül meg is kaptuk. Azonban amikor megérkeztem már be volt zárva az épület, szerencsére Borbély Aliz és Peti János már bent voltak, így kinyitották az ablakot, amin be tudtam mászni. Viccet félretéve, szervezőként talán még nagyobb kihívást jelent a Papp Laci, mint versenyzőként. Több hónapos előkészület szükséges ahhoz, hogy az elvárt magas színvonalon kerüljön megrendezésre a konferencia és a verseny. A sok munka azonban megtérül, nagyon sokat tanultam a szervezés során, a szervezőkkel még jobban megismertük és segítettük egymást, valamint megtanultunk együtt dolgozni.

Versenyzőként a legnagyobb kihívást az idő megfelelő beosztása jelentette számomra. Nehéz megtalálni az egyensúlyt a munka és

a pihenés között a verseny három napja alatt úgy, hogy az a leghatékonyabb legyen. Szakmai kihívásoknak sincsenek hiányában a versenyzők. Az esetek bővelkednek szakmai „csapdáiban”, amik biztosan sok csapat számára okoztak gondterhelt órákat. A szervezők évről-évre törekednek a lehető legkiválóbb szakmai zsűri összeállítására, ami emeli a verseny színvonalát. Ezért a versenyzők méltán tekintik a Papp Lacit az egyik legnehezebb esetversenynek.

Örökre emlékezetes marad csapattársam, Ronta Ákos mondata az eset megoldásával kapcsolatban, valamint az érzés, amit a fizikai mértékegységek átváltásával eltöltött teljes mértékben felesleges idő után éreztem. A Papp Lacik során szerzett élmények számomra a legfontosabb dolgok között vannak, amit a Szakkollégiumtól kaptam, remélem a következő évek szervezői és versenyzői számára is ugyanilyen felejthetetlen emlékeket fog nyújtani.

Takáts György

Az első OSZTás

A Szakkollégium 2009 márciusában ünnepelte alapításának második évfordulóját. Már az ezt megelőző félévben elkezdünk gondolkodni, hogy egy olyan rendezvénnyel tegyük emlékezetessé a születésnapot, amelyen az ország többi szakkollégistáit is vendégül láthatjuk ismerkedés és véleménycsere céljából. Mivel a Szakkollégium tagjainak egy jó része még 2008 decemberében csatlakozott az ország mintegy 300 szakkollégistája által alapított „... de a miénk - Magyarország 2030” mozgalomhoz, szerettük volna, ha a születésnap és a mozgalom aktuális, március havi témája összekapcsolódik, azért hogy ezzel egy jó és érdekes szakmai háttérrel adjunk a programoknak. Így jött létre az I. Országos Szakkollégiumi Találkozó, az I. OSZT. A találkozó szakmai részének főtémája a közoktatás volt, azon belül pedig elsősorban a közoktatás hatékonyságának javítása, fejlődésének jövőbeli lehetséges irányvonalai, kérdései, ugyanis fontosnak tartottuk, hogy ne csak a jelenlegi problémákról beszéljünk, hanem azokra megoldást keresve gondoljuk végig azokat. A szervezés januárban kezdődött meg, magára a rendezvényre pedig a 2009. március 27-29. közötti hétvégén került sor a Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Kar és az Állam- és Jogtudományi Kar épületeiben. A szakmai rész főkoordinátorai Horváth II. Márton és Peti János, a találkozó főszervezője pedig Páger Balázs volt.

A találkozón 42 vendég vett részt, akik az eredeti elképzeléseknek megfelelően az ország több egyetemének szakkollégiumaiból, sőt határon túlról is érkeztek. A kapcsolatok megkeresésében és felépítésében fontos szerepe volt Barancsik Jánosnak, valamint Somogyi Gergelynek. A budapesti Rajk László, Heller Farkas, Széchenyi István, az EVK és a Jánossy

Ferenc Szakkollégiumok mellett a győri Kautz Gyula Közgazdász Szakkollégium, a kolozsvári Mikó Imre Jog- és Közgazdaságtudományi Szakkollégium és a révkomáromi Harsányi János Szakkollégium is képviseltette magát a találkozón. Ők a hétvége idején a Hotel Laterumban laktak. Természetesen a pécsi szakkollégiumok is jelen voltak a bölcsészkaros Kerényi Károly Szakkollégium révén, velük, illetve a házigazdákkal kiegészülve nagyjából 60-an vitatkoztak a közoktatást érintő legfontosabb kérdésekről és fejlődési lehetőségekről a hétvége során 3 „párt” tagjaiként (Gördülő Gömb párt, Hengérien Henger párt és Kerek Kocka párt).

Az első napon (péntek) a vendégek megérkezése után a megnyitó következett, melyen a szakkollégisták és Barancsik János, a Szakkollégium elnöke mellett Rappai Gábor, a Kar akkori dékánja is részt vett. A délután hátralévő része az ismerkedésé, a „párt” alapítása és a javaslatok megalapozásáé volt. A második napon a találkozó szakmai blokkja kiegészült három meghívott szakértővel: Dr. Fazekas Károllyal az MTA Közgazdaságtudományi Intézetének igazgatójával, Dr. Lannert Judittal a TÁRKI-TUDOK Oktatásfejlesztő Zrt. vezetőjével, és Dr. Varga Júliával a budapesti Corvinus Egyetem docensével, akinek az oktatásfinanszírozás a szakterülete. Ők hárman részt vettek az Oktatási és Gyermekecsély Kerekasztal munkájában és a Kerekasztal által kiadott Zöld Könyv szerkesztésében. Délelőtt a szakértők válaszoltak az előző nap a „pártok” által összeírt kérdésekre, majd ebéd után megkezdődött a javaslatok pontos kidolgozása és összeállítása a meghívott szakemberek segítségével, amelyeket végül prezentáció formájában mutattak be és vitattak meg a résztvevők. Mind a vendégek, mind a szakértők tetszését elnyerte a téma ilyen formában történő körülménye, ugyanis szerintük sokkal hatékonyabb volt ez a mód,

mint ha csak „szimplán”, előadásokat hallgatva gondoltuk volna végig a közoktatás fejlődési lehetőségeit.

Természetesen nem csak a szakmát tartottuk szem előtt a hétvége alatt, hanem azt is, hogy minél több lehetősége legyen a szakkollégistáknak egymással ismerkedni és beszélgetni, így első este Harkányba mentünk esti fürdőzésre, a második este a Hotel Laterum éttermében elfogyasztott záró vacsora után a Dante Cafében tartottuk meg a JPKSZ-születésnapit bulit.

Az OSZT nyomán jött létre az elgondolás, hogy a pesti szakkollégiumok mellett a vidéki szakkollégiumok is építsenek kapcsolatot egymással. Ennek első állomásai a 2009 szeptemberében Pécsen és októberében Győrön, a győri Kautz Gyula Közgazdasági Szakkollégiummal közösen tartott hétvégék voltak. Ezek hasonlóan épültek fel, mint az I. OSZT, de mivel csak két szakkollégium hallgatói találkoztak, az OSZT-hoz képest sokkal nagyobb hangsúlyt lehetett helyezni az ismerkedésre és a kapcsolatépítésre a szakmai tényezők mellett. A pécsi hétvégén a karrierépítés, az egyetem utáni karrier- és munkalehetőségek

felvázolása volt a szakmai téma, amelyet Sipos Norbert és Weiner János PhD-hallgatók vezényeltek le. A csapatmunka és a közös problémamegoldás mellett a résztvevők több végzett közgazdász hallgatótól tudhatták meg, hogy kinek milyen élményei voltak a munkakeresés terén. A győri hétvégén a városmarketing volt a téma, elsősorban Győr és Pécs vonatkozásában.

Bár ezek kisebb volumenű találkozók voltak, mint az ezeket pár hónappal megelőző I. OSZT, de azt megállapíthattuk, hogy a szakkollégium országos pozíciójának megerősítésében fontos szerepet játszik a kapcsolatok építése, fenntartása és a már rendelkezésre álló kapcsolatok továbbadása a következő diákbizottságok illetve szakkollégista hallgatók számára.

Páger Balázs

NyATA 2010

A Marx Károly Közgazdasági Egyetemen 1969-ben vetődött fel a gondolat néhány fiatal oktatóban, hogy szervezni kéne egy, a vidéki tehetségek gondozására alkalmas kollégiumot. Az egyetem NÉKOSZ mozgalomban szocializálódott rektora, *Szabó Kálmán* támogatta a törekvést. Az újonnan felállított intézmény a szakkollégium nevet kapta, majd 1973-ban felvette Rajk László nevét.

Az 1980-as években sorra szerveződtek az országban a szakkollégiumok, amelyek egyre inkább a „*másként gondolkodás*” terepévé váltak, a mozgalommá formálódást pedig az első „összszakkollégiumi” rendezvény, a Szakkollégiumok Nyári Találkozója (NyATA) jelentette 1985-ben. Az itt megvitatott kérdések lefedték azt a problémahalmazt, ami az országban felleltározható volt a környezetvédelemtől a kisebbségek helyzetével bezárólag (JPKSZ, 2009). Az akkori szakkollégisták komoly szerepet vállaltak a politikai átalakulás folyamatában, melynek ékes tanúbizonysága, hogy a mai politikai elit emblematisztikus alakjaiként ma is aktív szereplői Magyarország politikai életének.

A szakkollégiumi mozgalom történetének fordulópontjaként az utolsó politizáló NyATA, az 1988-as találkozó tekinthető. Ezt követően a mozgalom elköszönt a politikától, alapszabályukban lefektették, hogy intézményi szinten nem fogalmaznak meg politikai véleményt.

A szakkollégiumok napjainkban az *öntevékenység* és a demokratikus működés értékei szerint, a *szakmaiság*, a *közösség* és a *társadalmi érzékenység* egymástól elválaszthatatlan pilléreire építve szervezik működésüket. A mozgalomnak pedig a

szakkollégiumok közös döntéshozó gyűlése (Interkoll), az évente-kétévente továbbra is megrendezésre kerülő NyATA, valamint tudományos konferenciák és más interdiszciplináris találkozók, továbbá számos közösségi összejövétel egyaránt szerves részét képezik.

A budapesti, történelmi múlttal rendelkező szakkollégiumok súlya a mozgalomban igen nagy, éppen ezért nagy érdem, hogy a JPKSZ fiatal, vidéki szakkollégiumként szerephez juthatott a mozgalom életében. 2010-ben a pécsi szakkollégiumok a JPKSZ koordinálásával a vidéki szakkollégiumok közül elsőként rendezhették meg a NyATA-t, melynek témája a libertáriánus paternalizmus volt, melyet több problémakör elemzésén keresztül közelítettek meg a résztvevők. A 2010 évi NyATA keretén belül a jelenlévő szakkollégiumok arra a döntésre jutottak, hogy a rövid egyetemi tanulmányi ciklusra való tekintettel, a Szakkollégiumok Nyári Találkozója évente kerüljön megrendezésre.

Az össz-szakkollégiumi gyűlésen, az Interkollon döntenek a szervezés jogáról, a mozgalomban résztvevő szakkollégiumok választanak azok közül, akik pályáznak a szervezésre. 2010-ben leginkább újító ötletünkkel nyertük el az Interkoll bizalmát, hiszen ezelőtt nem volt jellemző, hogy egy konkrét tematika köré épüljön a Találkozó programja. Szervezőként ez különösen nagy felelősséget rótt ránk. Ha valami miatt nem ment volna flottul a szervezés, elveszítettük volna azt a bizalmat, hogy vidéki szakkollégium is tud NyATA-t szervezni. Azt hiszem, az mindent elárul, hogy 2011-ben határon túli szakkollégiumok Nagyváradon rendezték meg a Találkozót.

A négy napos találkozó nagyon pörgősre sikerült, és visszaemlékezve a téma is nagyon megfogta a résztvevőket. Mondhatni, megfűszerezte a nyár esti önfeledt szórakozást itt-ott

egy-egy világmegváltó beszélgetés. Azt is fontosnak tartottuk, hogy a résztvevők lássanak egyet, s mászt Európa Kulturális Fővárosából, ezért egyik estére izgalmas városfelfedező vetélkedőt szerveztünk, valamint a szakmai program részeként a második napon a város köztereinek kialakítását elemezték a csapatok.

Azt hiszem mindannyian, szervezők és résztvevő vendégek egyaránt, nagyon jól éreztük magunkat, és kialakultak olyan kapcsolatok, amelyek mai napig fontos mozgatórugói a szakkollégiumi mozgalomnak.

Páger Balázs és Bodnár Szabina

ÖT ÉV KÖZÖSSÉG

Univ/501

Univ kollégium, ötödik emelet, hat óra ötvenhét perc egy őszi napon, a közeli házak kéményéből komótosan gomolyog a vegyes tűzifa füstje. A Nap már rég ébren, az 501B szoba lakói kevésbé, három percen belül azonban kérlelhetetlenül felzeng az ébresztőóra Ricsi nem kis bánatára.

- Rrrrrrrrr! – hangos csörgés, Ricsi ébred, Miki átfordul a másik oldalára halk mormogás közepette, Oli már a számítógép előtt ücsörög.

Pár órával később, az egyetemi előadások és gyakorlatok után a csapat ismét otthon, a két alacsonyabb lakó megbeszéli az aznapi diákbizottsági (DB) kérdéseket, illetve csak beszélne, mert az első fél mondatba vág az ismerős dallam: Az utolsó mohikán című 1992-es Michael Mann rendezte mozifilm főcímdala.

- MIKI! – kiált Ricsi és Olivér szinte egyszerre.
- Mit? – kérdi ártatlan szemekkel Miki, tanyaburgert (saját találmány, melyben a hamburgerhúst kolbász helyettesíti) majszolva, fülében fülhallgatóval.
- Kicsúszott a fülesed csatlakozója és a zenéd betölti a szobát!
- Ja, jó. – s ezzel a lendülettel rögtön orvosára talál a probléma, Miki fülébe visszatér a muzsika, a többiek pedig folytatják a beszélgetést.

Illetve csak folytatnák, érkezik ugyanis a hír, hogy másnap szobaellenőrzés, a vízköves fürdőszobáért büntetés jár. Hamar intézkedni kellett, összehívták hát a rendkívüli blokktanácsot: A és B szoba lakóit. Az időtervből kiderült, hogy a héten a B szoba a soros. Mivel Miki volt az erősebb, eldöntötte, az ő feladata a konyha (tehát a legkevésbé munkaigényes helyiség) takarítása – a fiataloké maradt a vizes blokk minden vízkövével együtt.

Emellett, mivel Miki szerint Ricsi férfivá érett, amikor sikeresen teljesítette a Dinamikus közgazdasági modellek tárgyat, Ricsinek kötelességszerűen vállalnia kell a kihívásokat. Az eredmény: az ellenőrök által is dicsért tisztaság. Nem mellesleg a DB-s kérdéseket is sikerült megbeszélni így nyugodt lélekkel térhetett vissza Oli az aktuális slágerzenék hallgatásához, Ricsi pedig Anna Kareninához.

Egy esztendővel később Miki Miklóssá lett s azóta a végzett szakkollégisták közösségét gyarapítja. Helyét a lakóközösségben a jóval fiatalabb Gábor vette át, aki különös érdeklődést tanúsít az elméleti közgazdaságtan és a filozófia iránt. Gábor (vagy, ahogy egyesek hívják: Gaben) általában csendes, az esetek többségében a makroökönómia könyv fölé hajolva tanul, az arckönyv nevű közösségi oldalra csak ritkán téved. Mióta vele lakik, Ricsi is képes füldugó nélkül aludni, egyetemi éveiben először. Egy csípős, szeles januári napon egy pohár finom száraz fehérbor után történt, amikor Gaben s a szobatársak hosszas töprengésbe merültek az ember, mint faj céljáról. A többieknek feltűnt Gábor tapasztaltsága a témában, de inkább csak hallgattak, s a beszélgetés végén megállapodtak, hogy elég, ha tisztázzák az ok-okozati összefüggéseket, az is épp elég nagy falat. Végül Gaben nem restelkedett közölni, hogy a bátyja fenomenológus, innen a mélyebb ismeret.

Ekkor robogott a B szobába az A szoba kedves új szakkollégistája Peti (vagy, ahogy mentora szólítja: Dertdá) egy matematika feladatgyűjteményt lobogtatva s arról érdeklődött, hogy mi a feltétele az $Ax=b$ lineáris egyenletrendszer megoldhatóságának különböző rendű együtthatómátrixok esetében b nem egyenlő 0 feltétel mellett. Csakhamar megszületett a válasz is, Gaben hathatós segítségével. Miután Peti lelke megnyugodott, Ricsivel elbeszélgettek az aktuális gazdasági kérdésekről, köztük a

nyugdíjrendszer hazai változásairól melyet követően megfáradtan, de jó kedvvel gyűltünk Zsolti (Oli - fél évre Ausztriába költözött - utódja) köré, aki épp akkor kezdte az UFO: Enemy Unknown című PC játékkal való bíbelődést, s vártuk, milyen hatást gyakorol az idegen űrhajókra az F-15-ös vadászgép.

Mikó Richárd

Egy nap az E-Clubban

Mintha csak tegnap lett volna, amikor először léptem be ide egy csomó, akkor még ismeretlen ember közé. Akkor még nem sejtettem, hogy hátralévő egyetemi éveim jó részét itt fogom tölteni.

Ahogy ülök az E-Clubban és ezeket a sorokat írom, egy komoly problémába ütközök: mit tudok kiemelni az elmúlt több mint három évből?

Szóljon az írás a szakmáról? Arról a rengeteg munkáról, amit mi, szakkollégisták itt végzünk, végeztünk? Megbeszélések, szakdolgozatírás, versenyekre való felkészülés, kutatás, egyetemi beadandók készítése egyedül és csoportban, pályázatírás, különböző szakkollégiumi bizottságok ülései, kurzusok, szakkörök, kiadványkészítés...

Esetleg legyen a téma a közösség? Beszélgetések, közös filmnézés, születő és formálódó barátságok, szerelmek, közös kávézások, rendrakások, átrendezések, társasjátékok, sakk, Honfoglaló, számtalan felvételi elbeszélgetés...

De a programszervezést sem szabad elhanyagolni. Táborok előtti találkozók, a versenyek és konferenciák, amelyeknek ez a hely volt a központja (és egyúttal a raktár is): NyATA, OSZT, Papp László Számvitel Verseny és Konferencia...

Számtalan eszköz teszi kényelmesebbé az itt dolgozók életét: számítógépek, wifi (volt már, hogy csak itt működött a PTE területén), scanner, nyomtató, projektor, könyvtár. Nem is beszélve Zsoltiról, a

plüss-békáról, minden JPKSZ-es legjobb barátjáról és néhányunk kedvenc párnájáról.

Rengeteg személyes élményem kapcsolódik ehhez a helyhez. Hogy néz ki egy ezekből összeállított nap az E-Clubban?

Reggel:

Két igen nyüzögő csapat találkozik az E-Club felé menet. Csilla, Dóri, egy külsős lány, Kitti és Gyuri alkotják az egyik társaságot, Szabina, Annamari, Gyura és én a másikat. Ezen a napon ellenfelek vagyunk: a kari esettanulmány verseny megoldásainak előadásai lesznek. Ők elsőként prezentáltak, mi utolsóként. Váltunk pár szót, de mindenkit a saját gondjai kötnek le. Lepakoljuk a holminkat, és elköszönünk. Ők még maradnak, mi pedig elmegyünk egy eldugott helyre, ahol újra és újra elpróbáljuk a mondandónkat.

Késő délelőtt:

Igazán forgalmas napra virradt a Szakkoli. Nem is csoda, hiszen az Intézményi Szakmai Tudományos Ösztöndíjak leadási

határideje ma délután 2-kor van. Sokan jönnek be az E-be, a lehető legkülönbélebb problémákkal: van, aki csak nyomtatni akar, mások az utolsó simításokat végzik, vagy egy-egy igazolást próbálnak beszerezni. A legnagyobb zűrben azok vannak, akik még csak most állnak neki. A délelőtt legforgalmasabb időszakában 15-20 ember van egy legfeljebb 10 főre tervezett helységben. Nagyrészt a megszokott arcok – csak máskor nincsenek bent mind egyszerre.

Délután:

Egyedül vagyok, két óra közötti időmet igyekszem elütni. A folyosón csend van, épp most kezdődtek az órák. Kopognak. Az egyik szemközti teremben órát tartó tanárnő az:

- Jó napot! Lehet itt fénymásolni? Az történt, hogy ZH-t íratok és kevesebbet nyomtattak nekem. Kb. 20 darab kellene.
- Persze, megoldom. Mikorra kellene?
- Most, akinek jutott lap, az már írja a dolgozatot.

Aznap senki sem maradt feladatlap nélkül.

Kora este:

Gyülekeznek az emberek. A féléves kurzus időpontját akarjuk egyeztetni. Ez életem első kurzusa, másodévesként még a legtöbb tanár ijesztő. Köszönök az oktatónak:

- Jó estét, Tanár Úr!

Fenyegetően néz rám:

- Akkor a tanárurazást most hagyjuk abba. Ezentúl tegeződünk.

Amúgy neki is megtetszik a hely. Ezután minden alkalmat itt tartunk.

Zaja Róbert

Szakkollégium - Elsős szemmel

Első tapasztalatom a JPKSZ-szel a gólyatáborhoz kötődik. Még megszeppent, mit sem sejtő elsőként igyekeztem kiigazodni a megannyi új ember és közösség között, és egyre csak arra gondoltam: milyen jó lenne az egyik csapatnak tagja lenni. Persze voltak ismerőseim, beosztottak tábori csoportba is, de ez mégsem volt ugyanaz, mint egy komolyabb, valamilyen feladatot elvégző, létezését nem az alkalmi kocsmatúráknak köszönhető szervezet részévé válni. Idősebb barátaim is mondták, ha tudok, lépjek be valahova, mert sokat tudnak majd segíteni egyetemi éveim során.

Ezért is vártam annyira a gólyatábor második napját, amikor a diákszervezetekkel ismerkedhettünk meg. Sorban mindegyikük bemutatkozott, a vezetőik, delegáltjaik elmondták a fontosabb tudnivalókat magukról, a tevékenységükről. Volt ott utazásokat szervező, egyetemi újságot szerkesztő, külföldi kapcsolatokkal rendelkező diákközösség is, de valahogy egyiküknél sem éreztem azt, hogy *„na, itt lenne az én helyem”*.

Az utolsók között érkeztünk a Szakkollégium standjához, ahol már ott ültek a szervezetet bemutató idősebb hallgatók. Elmondták, hogy ők az egyetemi tanulmányaikat kiegészítő pluszfeladatokkal foglalkozó csapat. Na bumm! Ahogy körülnéztem, a hallgatóság kilencven százalékát el is vesztették. *„Még, hogy pluszmunka?!”* *„Elég lesz nekem egy mezei vizsga!”* Rendkívül meglepődtem, hiszen számomra most kezdett az egész érdekessé válni! Végre nem csak az órai anyagot hallgathatom háromszáz másik emberrel, ahol egy kérdést alig lehet feltenni, nem hogy beszélgetni, vitázni egy tanárral. És itt ezt kínálják! Kezdttem bizakodóvá válni, hiszen elvégre azért jelentkeztem a *„pécsiközgázra”*, hogy majd kitűnjek valamivel a

több száz szintén végzett fiatal közgazdász közül, és ne a különféle gyorséteremláncok kiszolgáló személyzetének részeként végezzem, mint oly sok kevésbé szerencsés társunk. R.I.P.

Ahogy egyre figyelmesebben hallgattam őket, megtudhattam, hogy nem csak szakmai téren tudnak adni, de legalább ilyen fontos a közösségi szerep és a társadalmi felelősségvállalás is. Ennek szintén megörültem, hiszen 250 km-re az otthonomtól nem mondhatnám, hogy bővelkedtem ismerősökben. De talán majd közöttük! Egyre szimpatikusabbá kezdett válni a társaság, de sajnós a bemutatkozás befejeződött, és ott maradtam kíváncsian, számtalan kérdéssel a fejemben. Én azonban még többet akartam tudni a JPKSZ-ről, így a szabad programok idején felkerestem az egyik idősebb tagot, hogy meséljen nekem kicsit bővebben magukról.

Megtudtam, hogy viszonylag fiatal szervezetről van szó, viszont a tagok nagyon lelkesek, és a szüntelen programszervezés és aktív részvétel hozzásegítette őket az egyetemi közegbe való gyors beilleszkedéshez. A tanárok is szívesen tartanak külön órákat kisebb csoportoknak, hiszen az ásítózó hallgatóság helyett érdekes kérdésekkel találkoznak. Ami engem illet, ez a része vonzott a legjobban: kis társaságban kötetlenül beszélgetni komoly tudású előadókkal. A témát is sokszor a hallgatók választják meg, ez pedig biztosítja, hogy tényleg arról halljunk, ami foglalkoztat bennünket.

Ugyanakkor az is kiderült, hogy az aktív tagok létszáma a kezelhetőség érdekében (bizonyos intervallumon belül) kötött, így túl sok jelentkező esetén felvételizni kell a szervezetbe. Ez volt a második elrettentő tényező az elsős hallgatók számára. Nekem azonban ez is csak megerősítés volt, mivel egy írásbeli feladatsor, majd egy szóbeli elbeszélgetés biztosítja a magas

színvonalat. Ezt jól mutatja a megannyi TDK-zó, köztársasági ösztöndíjas, esettanulmány verseny győztes fiatal, akik mind a Szakkollégium tagjai.

Nem is sokat tétováztam ezután, kértem egy jelentkezési lapot és kitöltöttem. A már említett felvételi eljárás után pár nappal megkaptam az értesítést, miszerint felvettek a Szakkoliba! Nagy örömmel csatlakoztam is hozzájuk, és most már elmondhatom, hogy amennyiben az egyetemi éveimről kérdeznek, ha akarnám, sem tudnám belőle kihagyni a JPKSZ-t! De miért is akarnám?!

Horváth Péter

Mese a szakkolis táborokról

- Az ívhegesztő esete a sarokcsiszolóval -

„Apa, apa!” – csilingel ébresztőóra helyett szombat reggel a fülemben. „Mi az a szakkoli?” – folytatódik az ébredés folyamata, miközben kisfiam a szakkollégiumi emlékplakettet szorongatja.

Persze beszélhetnék neki a három pillérről, szakmai eredményekről, esettanulmány versenyekről meg társadalmi érzékenységről, nem tartaná túl érdekesnek. De az ő korában ez természetes. Így hát máshogy kell megközelítenem a dolgot.

Tudod, a szakkolisok olyan gyerkőcök, akik egyetemre járnak, mert már sok-sok kakaót megittak. Egyetemre járnak, és hogy még többet tanuljanak, barátkozzanak és mókázzanak, sokat vannak egymással. Ezt a kis társaságot, amit szakkolinak hívunk, egy Gergely nevű bácsi meg Ildikó néni meg az ő barátaik hozták létre sok évvel ezelőtt, hogy a lelkes gyerkőcök még többet

lehessenek egymással. Így hát időről időre összegyűlnek egy erdőszéli kis tanyán és hatalmas zsúrt tartanak, amin sokat játszanak, főzőcskéznek, hajnalig táncolnak és beszélgetnek, napközben pedig tanár bácsik és nénik mesélnek nekik a világ dolgairól. Tudod, apa is volt szakkollégista, hat évig, az pont annyi, amennyi most te vagy. Ha nagy leszel, talán te is szakkolis leszel, és akkor majd te is elmehetsz játszani ezekkel a gyerekekkel.

Miközben meséltem, nagyon sok emlék előtört belőlem. Azok is, amelyeket kihagytam egy hatévesnek szóló elbeszélésemből. A világgazdaságról és gazdaságpolitikáról szóló reggelig tartó borgőzös eszmecserek. Az erdőszéli félhomályban szövődő romantikus szálak. A szakkolis gyűlés közbeni szupertitkos VB nézés, ami úgyis kiderül. Az életre szóló barátságok, amelyekről nem tudni, hogy épp két szakmai előadás, a húsleves és a rántott hús vagy a második fröccs és a harmadik házi sör között alakultak ki. A flex, a sarokcsiszoló és az ívhegesztő, amelyek örökre megváltoztatták az életünket, hiszen azóta tudjuk, hogy a szakkoli nemcsak virágzik, hanem bennünk pörög. A maffiás csapatépítő játék, ami visszautasíthatatlan ajánlatnak tűnt, de aztán elszabadult a káosz és nem számított semmilyen törvény – a szervezők azóta is próbálják kibogozni a szakkolis szervezett bűnözés legsötétebb bugyrait. Hova tűnt például az a hideg pacal, üvegtálastól? Ki csempészett altatót a reggeli teámba, amitől aztán végigbóbiskoltam a szakmai előadásokat? És ki rakta be ismétlésre a Quimbyt? Örök rejtély marad. Aztán ott voltak a hajnali strandolások, amik néha a rózsák háborújába torkollottak. A természet lágy ölen rengeteg új élőlényel is megismerkedhettünk, például az orfűi kicsi-fekete-de-nagyot-csípős-bogárral, akinek kedvenc tápláléka a gekkó. Vagy a terecsenyi hot doggal, amit nem lehet ám látni minden new yorki

utcasarkon. És persze hogy feledkezhetnék meg öreg cimborámról, Lö Békáról, aki bár elvesztette szeme világát viszontagságos élete során és igazából nem is hozzánk tartozott, de mi örökbe fogadtuk, gondoztuk és szerettük, így lassan a közösség emblémájává vált.

Mindezek nagyon hiányoznak, mióta elvégeztem az egyetemet és nem vagyok szakkolis.

De várjunk csak! Most hallom csak, hogy a szakkolis táborokba szeretettel várják a hozzám hasonló vén csontokat is. Hát rögvest leültetem a gyereket valami mesét nézni és már rohanok is a buszra. Várnak a hajnali eszmecserek, a közös főzések és a különféle kőművesszerszámok. És most csak ez számít. Ahogyan azt Gallus von Abaliget, kései neoreneszánsz költőnk is megénekelte: „nothing else matters”.

Molnár András

Karácsonyi Varázs

"Színes papírból kivágott kis hálókat aggattak ágaira; a hálókat cukorkákkal töltötték meg; aranyozott almát, diót függesztettek fel gallyaira – úgy festettek, mintha rajta termettek volna. Ágai hegyére vagy száz piros, kék, fehér gyertyát erősítettek. Zöld tűi között babák ringatóztak." (Hans Christian Andersen: A fenyőfa)

Közeleg a karácsony, és mindenki örömteli várakozással készül az ünnepekre. A rohanó világban ilyenkor mindenki meg-megáll és elgondolkozik azon, hogy mi a fontos neki az életben: a szerettei. A Szakkoli életében is elérkezik ilyenkor egy fontos esemény, a hagyományosan december 10-e környékén megrendezett Karácsonyi Varázs. Ez az az esemény, ahol szinte mindenki kivétel nélkül megjelenik, sőt régi tagjaink is visszatérnek. Ennek több oka is van. Az együtt ünneplés öröme, a szorgalmi időszak vége, az ajándék adásának és várásának izgalma, a jó társaság és a különleges, meghitt hangulat. És persze, amikor a program véget ér, kifulladásig folytatódik az este egy bulival.

Karácsony táján a Szakkoliban fontos segítők tűnnek fel: a karácsonytündérek. Ők gondoskodnak arról, hogy minden kis barátjuknak meglegyen mindene az elkövetkezendő időkre és arra a bizonyos különleges napra. Megszervezik a fenséges vacsorát, időt és energiát nem kímélve megtervezik és lebonyolítják a meglepetésműsort. Díszbe varázsolják a helyszínt és mindenkit mosolyogva, kedvesen fogadnak.

Amikor eljön a nagy nap, minden szakkolis csinosan felöltözik, hiszen ünnepélyes esemény elé néz. Becsomagolják az ajándékaikat és útra kélnek. Már az érkezés vidáman telik, mindenki üdvözöl mindenkit, helyet foglalnak az asztaloknál,

rendelnek egy bemelegítő italt és kis csapatokban oldott hangulatú beszélgetésbe kezdenek.

Hamarosan elérkezik a műsor ideje is. Az ünnepélyes megnyitót követően minden évben valami különlegességgel rukkolnak elő tagjaink. Nem csoda, lehetnénk művész Szakkoli is, hiszen amellet, hogy kiemelkedő közgazdászok lesznek, rengetegen rendelkeznek valamilyen művészi vénával. Az első évben a Karácsonyi ének című mesét bábozták el tagjaink. Egy hatalmas fehér lepedőt feszítettek ki, arra diavetítővel vetítettek képeket, és középen egy kivágott négyzet alakú részben báboztak, énekeltek. A második évben playback előadást láthattunk a tagok előadásában és bevonásával. A harmadik évben több ének is felcsendült gitárkíséréssel, vers és mese hangzott el. A legutóbbi alkalommal pedig gitár- és zongoratudásukat mutatták meg ketten, és a Szakkoli egyik kurzusának produktumaként levetítették a filmet, amit a résztvevők saját maguk készítettek.

A műsor után kezdődhet az eszem-iszom, dínom-dánom. Nagy asztalok, nagy beszélgetések, jó barátok, finom ételek. Kell ennél

több? Igen, az este csúcspontja még nem érkezett el: az ajándékozás. Több éves tapasztalatgyűjtés után sikerült meglelni a megfelelő módszert arra, hogy a „titkos húzás” egy ekkora társaságon belül kivitelezhető legyen. Az egyik szervező a Norbi-féle random névgenerátorral párosítja a neveket és kiküldi e-mailben azoknak, akik biztosra mondták, hogy ott lesznek a vacsorán (közben nagyon gyorsan elfelejti, hogy őt ki húzta). Az ajándékok személyre szabottak, hiszen mindenki ismer mindenkit (ha nem, akkor meg fogja rövid időn belül). Tehát a vacsora után, este 10 óra körül kezdődhet az ajándékozási ceremónia. Ilyenkor beállunk egy nagy körbe, hogy mindenki lásson mindenkit, majd a szervezők utasításait meghallgatva elkezdődik az ajándékozás. Az illetőt jellemezve, vicces történeteket, benyomásokat mesélve kell átadni az ajándékot, hogy az, aki kapja, ráismerjen magára! Amint megkapta, ő a következő ajándékozó. És így folytatódik a kör, amíg az utolsó ember is megkapja az ajándékát. Sok nevetéssel, vidámsággal, viccelődéssel és várakozással teli időszaka ez az estének.

Szakkolísaink nemcsak okosak és művészi hajlamokkal rendelkeznek, hanem remek szakácsok is. Ezért elengedhetetlen, hogy a hagyománnyá váló sütiversenyről is szót ejtsek. A tagok finomabbnál finomabb süteményeket készítenek, amikre a kóstolás után szavazni lehet. A nyertest éjfél körül hirdetik ki a buli közepette, amelyre a zenét a tagok hozzák, így mindenki megtalálja a saját ízlésének megfelelőt és sok-sok táncra lehet számítani.

Bodnár Dorottya

ÖT ÉV TÁRSADALMI ÉRZÉKENYSÉG

Karácsonyi ajándékgyűjtés

Az emberek nagy része számára nagyon kedves, meghitt ünnep a karácsony. Ilyenkor finom ételek kerülnek az asztalra, ajándékok sorakoznak a fenyőfa alatt, a család együtt ünnepel. Sajnos a világ több pontján és Magyarországon is rengeteg olyan család van, amely nem engedheti meg magának ezt a „luxust” még karácsonykor sem.

Az évnek ebben a szakaszában sokkal nyitottabbak vagyunk arra, hogy segítsünk, éppen ezért 2010 novemberében három lelkes szakkollégista lány úgy gondolta az ünnep közeledtével fontos lenne a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium tagjait mozgósítani, hogy valamilyen jó cselekedetet hajtsanak végre. Beszélgettek és arra jutottak, hogy mindegyikőjük szívesen segítene szebbé tenni azoknak a családoknak a karácsonyát, akik sokkal rosszabb körülmények között élnek, mint az átlag, és az év minden napján nélkülözniük kell. Néhány órás keresgélés után választásuk végül a MikulásGyár elnevezésű összefogásra esett.

A MikulásGyár Európa második legnagyobb karitatív akciója. A példás összefogás minden évben célul tűzi ki, hogy egyre több mélyszegénységben élő nagycsalád, gyermek karácsonyát tegye szebbé önkéntes adakozók segítségével. Az akcióhoz csatlakozók feladata, hogy kartondobozokat töltsenek meg a mindennapi megélhetéshez szükséges tartós élelmiszerekkel, játékokkal. A JPKSZ tagjai több nagy dobozt töltöttek meg ajándékokkal: főként játékokkal és az iskolához szükséges kellékekkel. Mindenki csupán néhány apróságot hozott, mégis a tagok lelkesedésének és jószívűségének köszönhetően az ajándékgyűjtés nagyon jól sikerült. A dobozok postai feladás útján jutottak el a MikulásGyárba, onnan pedig az új tulajdonosukhoz. Az

összefogás eredményeképpen 2010-ben 155 000 csomag gyűlt össze és 160 000 ezer rászoruló ünnepe válhatott szebbé. Szakkollégiumunk büszke lehet rá, hogy e nemes célért küzdő akcióhoz csatlakozott, és részese lehetett egy karácsonyi jó cselekedetnek.

Úgy gondolom, azért is jó volt részt venni a MikulásGyár ajándékgyűjtésében, mert egyedül sokszor kevésnek érezzük magunkat, ahhoz, hogy segítsünk, és tegyünk valamit. Ha viszont van kezdeményező, és szervezett keretei vannak egy ilyen akciónak, akkor mindenki lelkesebbé válik. Amellett, hogy a tagokat meglelégedéssel töltötte el, hogy segíthettek a rászorulókon, azt hiszem, sokall fontosabb az, hogy ezek a számunkra általános, mindennapi apróságok másoknak valószínűleg csodás pillanatokot okoztak.

„Ami van, csak az adásban nyer jelentőséget. S ebben a viszonyban aki ad, mélyebbről van kötve, mint aki kap, mert nem a szükséglet köti, hanem a bőőség.” (Hamvas Béla)

Ferkov Dóra

Visszautak a társadalmi perifériáról

A szakkollégium már megalakulásakor bevette alapértékei közé – a szakmaiság és a közösség mellé – a társadalmi érzékenységet is, ezzel hirdetve, hogy a mindenkori értelmiség sajátja az a képesség és késztetés, hogy az őt körülvevő társas környezetben felismerje a problémákat és részt vegyen azok megoldásában. Ennek jegyében szerveztük meg két alkalommal is a *Visszautak* elnevezésű programot, valamint két “kirándulást”: az egyik úti célja a Szegedi Fegyház és Börtön volt, a másiké pedig az INDÍT Közalapítvány pécsi épülete.

A *Visszautak* elnevezésű programok célja az volt, hogy górcső alá vegyék azoknak az embereknek a sorsát és életkörülményeit, akik valami miatt a társadalom perifériájára kerültek. Beszélgetéseink során meghívott vendégeinknek feltett kérdéseinkkel azt vizsgáltuk meg, hogy van-e visszaút a társadalomba az olyan mély „gödörköből”, mint a drogfüggőség vagy a büntetett előélet. Emellett „megnézhettük” a valóságot rendőrök, kábítószerfüggők, valamint a büntetésüket töltők pszichológusai szemével. A beszélgetésekre meghívott szakemberek nem csak saját szakmájuk oldaláról közelítették meg a témát, hanem megosztották velünk mindennapjaik emberi oldalát, az igazi valóságot is.

A kétrészes program első találkozásán (2009 őszén) beszélgetésre hívtuk a rendőrség egy munkatársát és az Integrált Drogterápiás Intézet (INDÍT) egy pszichológus-addiktológus szakértőjét, hogy a kábítószer-fogyasztók és -függők helyzetéről kapjunk közelebbi képet. A beszélgetés témája egyrészt az volt, hogy a droghasználat kapcsán a törvények alapján a rendőrség milyen helyzetben hogyan jár el. Másrészt azzal foglalkoztunk, hogy a

drogfüggőség milyen módon kezelhető, hogyan segíthet az alapítvány és a társadalom azoknak, akik drogproblémákkal küzdenek. Vendégeink rávilágítottak arra is, hogy a törvényben előírtakon felül általános emberi normák alapján is együttműködik a rendőrség és az alapítvány annak érdekében, hogy segítséget kaphassanak a drogfüggők és -használók.

A 2010 tavaszán ismét megszervezett beszélgetésre meghívtunk egy rendőrségi munkatársat, valamint jelen volt a Baranya Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet egyik pszichológus munkatársa is. A program célja az volt, hogy megvizsgáljuk a letartóztatás és a büntetésre kijelölt intézménybe kísérés rendőri feladatait, illetve a büntetés letöltésének emberi oldalát. Meghívott pszichológus vendégünk saját személyes történetein keresztül mutatta meg nekünk, hogy egyes emberek hogyan élik meg azt a helyzetet, amikor bírósági döntés alapján büntetés-végrehajtási intézetbe kell vonulniuk.

Mindkét programra igaz, hogy olyan szakemberekkel beszélgettünk, akiknek munkája távol esik a mi szakterületünktől, ám az általuk végzett tevékenység a társadalom szempontjából nélkülözhetetlen. Mivel a közgazdaságtan társadalomtudomány, így fontosnak tartjuk, hogy látókörünket bővítve minél több szakma szempontjából lássuk a társadalom folyamatait.

A beszélgetések mélyebb megértéshez segítették hozzá a résztvevőket, és igény mutatkozott arra, hogy vendégeink munkakörnyezetét saját szemünkkel is lássuk.

A Szegedi Fegyház és Börtön (közismertebb nevén a Csillagbörtön) épületének meglátogatása során először egy előadást hallottunk az intézet egy munkatársától arról, hogy milyen a büntetés-végrehajtás helyzete Magyarországon, mi a

különbség fogház, börtön és fegyház között, illetve, hogy milyen az élet a "Csillag" falai között. Ezt követően szigorú biztonsági intézkedések mellett körbevezettek minket az épületben. Szembesültünk egy olyan valósággal, melyről eddig csak keveset tudtunk, s melyet eddig nem ismertünk az emberi oldaláról.

Az INDÍT Közalapítványnál tett kirándulás célja az volt, hogy megnézzük azokat a helyeket, ahol a kábítószerfüggők gyógyításával foglalkoznak az erre hivatott szakemberek. A séta első állomása a Tisztás nevű intézmény épülete volt, ahol (kábitószerfüggő) hajléktalanok és más droghasználók pszichológiai kezelésével foglalkoznak. A hely neve arra utal, hogy az itt tartózkodókra nézve a legfontosabb szabály az, hogy „tiszták”, kábítószermentesek legyenek legalább arra az időre, amíg ebben az épületben tartózkodnak.

A következő megtekintett intézmény az Integrált Drogterápiás Intézet volt, ahol drogambulancia működik és pszichológiai kezelés is folyik. Előadásokat hallgattunk az intézmény működéséről és az itt folyó munkáról, valamint a kábítószerfüggők betegségének jellegéről és gyógyulásuk esélyeiről, módjáról. Ezt követően részt vettünk egy Narcotics Anonymous (Névtelen Droghasználók) gyűlésen, ahol megfigyelőként voltunk jelen. Tanulságos volt az önszegélyező csoport tagjait meghallgatni és ezen keresztül jobban megérteni e függőség mibenlétét és emberi oldalát.

A program azt a célt szolgálta, hogy a szakkollégisták jobban megismerjék a kábítószer-függőségben szenvedők problémáit és a velük foglalkozó intézmények munkáját. Az ilyen jellegű programokat nélkülözhetetlennek tartjuk ahhoz, hogy kialakuljon bennünk egy igazi társadalmi érzékenység és ezen keresztül az a fajta szolidaritásérzés, mely a mindenkori értelmiség sajátja kell, hogy legyen.

Ezek a programok nem minősülnek közgazdasági témájúnak, s nem tartoznak a szakmánkhöz, ám olyan kérdésekkel foglalkoztunk ezek keretében, amelyek mellett egy leendő közgazdász és értelmiségi nem mehet el szó nélkül.

Boti Csilla

Segítséggel Élők Napja

Beszélgettem egyik kollégámmal, akinek Down-szindrómás kisfia született. Egyik alkalommal mikor megnyílt, megemlítette, hogy soha sem volt jele annak, hogy velük ilyen dolog megeshet. Mindenki egészséges a családban, a terhesség közbeni szűrések nem mutatták jelét bármilyen rendellenességnek. A szülés és a kezdeti boldogság után hatalmas zuhanás következett. Lelkileg összetörték mind az apa, mind az anya, hiszen realizálták, hogy ezután az életük gyökeresen megváltozik, hiszen úgy kell azt leélniük, hogy örökké gondoskodniuk kell egy hátrányos helyzetű emberről. Elkezdtek járni direkt ilyen szülőknek tartott csoportos foglalkozásokra, ahol a kezdeti szembesüléseknél irtóztak és szánták a többi hasonló szindrómával élő gyereket. Kerülték a társaságát a többi felnőttnek, hisz az elzárkózás könnyebb megoldásnak tűnt, mint a szembesítés. Több foglalkozás kellett, mire mindketten elfogadták a kialakult szituációt és bátrabban jártak a találkozókra, ahol barátságokat kötöttek, és megtanulták értékelni, tisztelni, és szeretni nem csak a többi sorstárs felnőttet, de a gyerekeiket is egyaránt. A kollégám nyersen, de lényegre törően fogalmazta meg a tapasztalatot: „Könnyebbé váltak a napok azáltal, hogy láttuk, nem csak velünk cseszett ki az élet.”

Napjaink rohanó világában az információáradat olyannyira megosztja figyelmünket, hogy az embernek szinte önmagára sincs ideje, és elfelejti átgondolni merre tart, mik a lehetőségei, átértékelni eddigi eredményeit. Legfőképpen azonban megfeledkezik hálát adni azokért a számára természetes dolgokért, amelyek neki születésétől fogva megadottak. A legtöbben legyintenek, és arra gondolnak, hogy „Természetesen nincs semmi komoly bajom, de miért nem lettem Brad Pitt, miért

hízok ilyen gyorsan, miért nincs szebb orrom?” A magyar kultúrában általában megtalálható az elégedetlenség és az önsajnálát, még akkor is, amikor olyan problémákkal kell megküzdenünk, amelyek főleg a személyes kiállásunkon, szorgalmunkon múlnak, és jó páran ekkor is elbuknak. Sokan mondhatják, hogy ez nem ilyen egyszerű, hiszen magamat kell eltartanom, többet kell teljesítenem, mint másoknak, a családomra kell figyelnem, lelki probléma gyötör. Az ember azonban csak akkor érezheti meg az igazi kihívást és sebezhetőséget, amikor ágynak dől, és egy betegség, vagy egy baleset kizökkenti a hétköznapi monotonitásból. Ilyenkor érezzük át igazán az élet nehézségeit és szembesülünk azzal, hogy mennyire rossz érzés tehetetlennek lenni, hátrányt szenvedni valamiben, és mások segítségére szorulni. Fel sem fogjuk a mindennapokban, hogy ezek a rossz dolgok bármikor megtörténhetnek velünk, még a legboldogabb életszakaszunkban is. Érdemes néha megállni és beleképzelni magunkat, hogy mi hogyan birkóznánk meg egy olyan helyzettel, amikor fizikailag megsérülünk, vagy mentálisan és testileg esik bántódása valamelyik közeli hozzátartozónknak, barátunknak.

A Janus Pannonius Szakkollégium három pillére (a szakmaiság, a közösség, illetve a társadalmi érzékenység) közül a legkevesebb figyelmet talán az utolsó kapja, pedig pont erre kellene talán a legtöbbet fordítani. Ennek az az oka, hogy a másik kettőnek szinte alapeleme a harmadik, hiszen egy XXI. századi közgazdász hallgató, hogyan is tudna azonosulni a társadalmi, illetve gazdasági eseményekben rejlő emberi tényezővel, hogyha nem fejlődik ki benne a szükséges érzelmi intelligencia, ami ezek megértéséhez kell?

Ennek szellemében rendeztük meg 2008 novemberében a Segítséggel Élők Napját (rövidítve SÉN) a Pécsi

Tudományegyetemen, hogy a diákok, ha csak egy nap erejéig is, átélhessék és megismerhessék olyan emberek helyzetét, akik nem annyira szerencsések, hogy teljesen egészségesen éljék le az életüket.

A célunk az volt, hogy a hallgatók számára olyan közel hozzuk a kérdéskört, amennyire csak lehet, és gyakorlati tapasztalatok, továbbá interjúk, beszélgetések útján éljék kicsit át azt a szituációt, amibe remélhetőleg soha sem kerülnek életük során. Ezen foglalkozások által megtanulhatják úgy értékelni és kezelni fogyatékosággal élő embertársaikat, hogy az ne legyen számukra szorongást előidéző, vagy kínos, felszínes udvariaskodással párosuló élmény. A programra meghívott vendégek nyíltan és tabuk nélkül beszéltek bárkivel, akinek kérdése volt, és olyan példákkal álltak elő, amelyek által rájöhettünk, hogy tényleg nincs lehetetlen, csak tehetetlen ember, és a legnagyobb ellenségünk az önsajnálát. A meghívottak között szerepelt többek között Sors Tamás paralimpiai úszóbajnok, aki csúcsokat döntött saját kategóriájában, és a pekingi paralimpián is aranyérmes szerzett. Beszámolt tapasztalatairól, arról, hogy milyen nehézségek érték, és hogyan kellett szembesülnie a megkülönböztetéssel a mindennapok során. Megemlítette, hogy a legnagyobb fájdalom számára az, amikor lenézik, és nem egyenrangúként kezelik embertársai.

Ezen a vonalon továbbhaladva a vendégeknek gyakorlati programokat is biztosítottunk. Három fő szekcióra bontottuk a kihívásokat, amikben mindenki kipróbálhatta magát. Ez a három a Vakok, a Siketek és nagyothallók, valamint a Mozgássérültek voltak. A vakok élethelyzetét olyan feladatokkal próbáltuk testközelbe hozni, mint szagfelismerés, séta akadálypályán, pénzfelismerés - természetesen mindezt bekötött szemmel. A kezdeti sikertelenségek után gyorsan rájöhettünk arra, hogy egy

olyan apróság, mint a fizetés is kaland lehet, és hogy milyen taktikákat kell ismerni ahhoz, hogy az embert ne tudják kihasználni és átverni egy átlagos fizetés során. A Siketek és nagyothallók csoportjában lehetőség volt zajsintmérésre, ahol megtudhatták a látogatók, hogy milyen a hallásuk, továbbá alapvető jelbeszéd tanulására is adtunk lehetőséget. A Mozgássérültek szekciójában olyan szituációkat kreáltunk, ahol egy kézzel (például fizetés, írás során), vagy egy lábbal kellett boldogulni. A feladatok elvégzése során játékos formában és nevetve tudtunk azonosulni olyan élethelyzetekkel, amik egyes embereknek a mindennapokat jelentik.

A program mindenki számára rengeteg tapasztalatot adott és megértettük, hogy bármennyire is nehéz helyzetbe kerülünk az élet folyamán, örülnünk kell annak, hogy az egészségünk megvan, és nem szabad azt természetesnek venni. Amennyiben viszont olyan sors jut nekünk, hogy fogyatékossggal kell élnünk, mindig van fény az alagút végén, és bármilyen lehetséges, csak akaraterő kell hozzá.

Személy szerint a legnagyobb élmény mégis az volt számomra, hogy a Szakkollégiumon belül mennyi embert foglalkoztat a téma, és hogy mennyien nyújtották legjobb tudásukat annak érdekében, hogy a program megvalósulhasson. Mindenféleképpen jó volt látni, hogy a társadalmi érzékenység stabil lábakon áll, még akkor is, ha nem gyakoroljuk azt külön a hétköznapiakban. Ez a hozzáállás tette lehetővé, hogy egy évre rá, 2009-ben ismét megrendezésre kerüljön a SÉN Bori Bianka szervezésében. Külön öröm volt hallani, hogy hagyományteremtő szándékkal, felelevenítve az előzőleg megfogalmazott célt, újra felhívták a JPKSZ-esek a figyelmet azokra az emberekre, akik fogyatékossguk ellenére nem csak jobba, de egészségesebbé is teszik a világot, gondolkodásban és tettekben egyaránt. Ezen

programnál is volt lehetőség gyakorlati tapasztalatokat szerezni, illetve meghívott vendéglóadókkal találkozni, többek között a SINOSZ (Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége) képviselőjével, aki jelnyelvi tolmács által mondta el benyomásait a magyar körülményekről, vagy a vakokra és gyengénlátókra nagy figyelmet fektető Világ Világossága Alapítvány főszervezőjével, illetve önkéntesekkel is adódott lehetőség eszmefuttatásra.

Sajnos meg kell jegyezni, hogy a sok erőfeszítés nem hozta meg teljesen az elvárt eredményeket. Az érdeklődés legfőképpen az aktív szakkollégisták körében volt tapasztalható és főleg az első évüket egyetemen töltő tanulók körét mozgatta meg. Az egyetemista réteg aktivizálását nehéz megoldani, de egyértelműen pozitív cél lenne. A lehetőség megvan, hiszen a fiatalok nem konokul elutasítók a fogyatékosok ügyével szemben, csak kevésbé érzékenyek az idősebb korosztályhoz képest. Elérésüket a későbbiekben lehet, hogy a tanárok által lenne érdemes megpróbálni, akik azonban néhány kivétellel nem fektetnek kellő figyelmet a hátrányos helyzetűek problémáira. Tanulságként meg kell jegyezni, hogy jobban és precízebben kidolgozott marketingre van szükség, ami direkt módon éri el az egyetemen tevékenykedő embereket.

Bár a Segítséggel Élők Napja csak két alkalommal került megrendezésre, remélem, hogy a program ötletét a későbbiekben újabb szakkollégisták is magukénak érzik majd és veszik a bátorságot, hogy belevágnak egy ilyen nagy kaliberű és komoly esemény megszervezésére. Az ezáltal szerzett élményeket a szakkolísok egész életükben magukban hordozzák majd, és előnyükre válik a későbbi idők folyamán. Nem csak hogy humánusabban és rossz érzés nélkül tudják majd kezelni a segítséggel élőket, de megtanulják értékelni azt is, amit eddig

természetesnek éreztek, és talán vidámabb és boldogabb emberekként távoznak az egyetemről és kerülnek a munka világába.

Kisida István

Gilvánfai Pünkösdi Játékok

Társadalmi érzékenység

A Szakkollégium harmadik alappillére a társadalmi érzékenység, melynek szerepe a szakmaiság és a közösség alappilléreihez hasonlóan meghatározó, hiszen a szervezetnek célja az is, hogy végzett tagjai az egyetem falain kívül a szakmai elismertségen túl felelősségteljes és tisztességes magatartást képviseljenek mind a munkában, mind az életben.

A társadalmi érzékenység jegyében 2011. június 12-én a Szent Márton Caritas Alapítvány – amely cigány gyermekek társadalomba való integrálásával foglalkozik – és a Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium együttműködésével került sor a Gilvánfai Pünkösdi Játékok megszervezésére. A projekt célja az volt, hogy különböző közösségi programokkal, képességfejlesztő játékokkal segítsük a halmozottan hátrányos helyzetű fiatalok beilleszkedését.

Élménybeszámoló

A programot több hetes felkészülés előzte meg, mely során először feltérképeztük a helyszínen, Gilvánfán a helyi lehetőségeket a lebonyolításhoz. Erre a tanodát és a foci pályát találtuk alkalmasnak. Ezt követően többszöri ötletelés után különböző feladatokat, ügyességi játékokat írtunk össze és annak megvalósíthatóságát beszéltük át. A program keretein belül igyekeztünk minél szélesebb korosztályt megcélolni, így a kézműves játékokon (pl.: gipszfigura-festés, színezés, hajtogatás, karkötőkészítés) keresztül a sorversenyekig (pl.: kötélhúzás, „lufis” százlábú) sokféle képességfejlesztő foglalkozással készültünk. Tisztában voltunk azzal, hogy a Gilvánfához hasonló

falvakban, ahol a mélyszegénység és a magas fokú munkanélküliség dominál, megjelenik a megélhetési bűnözés, az agresszió, mint viselkedésforma, valamint az alkohol nagymértékű fogyasztása. Ezt alapul véve megpróbáltunk lelkiekben is edzeni az eseményre, melyben Dr. Jakab Julianna írásos instrukciója volt segítségünkre.

Nagy izgalommal indultunk útnak és csak találgatni tudtuk, hogy milyen lesz a fogadtatásunk. A megérkezést egy gyors brainstorming követte, ahol felosztottuk a feladatköröket, valamint átbeszéltük a stratégiát, ami alapján elkezdtük a munkálatokat. Ez alatt már egy kisebb csoport figyelmébe kerültünk. Ekkor még elég feszült volt a hangulat, a csoport tagjai is inkább csak gyanakvó tekintettel méregettek minket. Megpróbáltunk kapcsolatot építeni velük és tájékoztattuk őket arról, hogy miért és milyen céllal érkeztünk hozzájuk, mire számíthatnak a mai napon, majd megkértük őket arra, hogy a programsorozatról értesítsék családtagjaikat és ismerőseiket, hiszen őket is szívesen látjuk. Nem telt el sok idő, hamar központi

szereplőkké váltunk. A kezdeti gátlások feloldódását követően megkezdődhetett a várva várt programsorozat: a tanodában különböző kézműves programok zajlottak a fiatalabb korosztály számára, a foci pályán pedig a sorversenyek, ügyességi feladatok kezdődtek meg minden korcsoportot bevonva.

A programsorozat alatt hamar kiderült számunkra, hogy ki a falu „vezetője”, látszott, hogy a többiek tartanak tőle, hogy mindennek úgy kellett lennie, ahogyan azt ő szerette volna. Érdekes volt megfigyelni, hogy több esetben a szülő jobban érezte magát, mint gyermeke, valamint szívesebben játszott helyette. Persze voltak olyanok is, akik továbbra is csak külső szemlélőként vettek részt az eseményen. Nagyon sok tapasztalattal gazdagodunk, melyek egy részét nehéz lenne megfogalmazni, hiszen – talán nem esek túlzásba, hogy ezt állítom – egy teljesen más világ, kultúra és közösség részesei voltunk ezen a napon.

Czoller Dominika

PTE Gyermekklinika - Falfestés

A Mosolygó Kórház Alapítvánnyal karöltve Kómúves Glória gyógypedagógia-pszichológia szakos egyetemi hallgató segítségével 2011. december 17-én lehetőséget kaptunk arra, hogy Pécssett, a Nyár utcai Gyermekklinika fertőző osztályának egy kórtermét kifessük. A projekt célja az volt, hogy a kórházban tartózkodó gyermekek hangulatát javítsuk, barátságosabb környezetet teremtsünk meg nekik.

Élménybeszámoló

Már a lehetőség felmerülésekor nagyon sokan érdeklődtünk és vállalkoztunk a projektben való részvételre, hiszen úgy gondolom, hogy mindannyiunknak jó érzés az, ha van alkalma és lehetősége segíteni a beteg gyermekeken, ezzel is egy mosolyt csalva az arcukra, hiszen – az Alapítvány szavaival élve – a mosoly gyógyít.

A falfestés előkészületei hamar lezajlottak, hiszen csak a szükséges felszereléseket (színes festékek, ecsetek, fedőfólia, stb.) kellett megvásárolni, minden mást Glória előkészített nekünk. A falfestés a mesefigurák kiválasztásával kezdődött, ahol – Glória javaslatára – a Micimackó szereplői mellett döntöttünk. Megbeszéltük, hogy a kórterem melyik oldalára mely figurákat, képeket tudnánk elképzelni, majd azt projektorral a falra vetítettük és megrajzoltuk a kontúrokat. Amíg ugyanezt megcsináltuk a szemben levő falon is, már elkezdődött a színkeverés és a festés is.

A kezdeti bátortalanságot és pesszimizmust a határozottság váltotta fel, még improvizálásra is sor került. Sokan nem hittük volna, hogy bármit is tudnánk festeni, azonban a képek nem erről

árulkodtak. Sok munkával, kitartással és precízséggel elkészült a nagy mű. Nagyon jó érzés volt ezt véghezvinni, jó volt egy nemes célért dolgozni egy nagyon jó csapatban.

És hogy milyen hatást értünk el? Azt hiszem, Glória levele mindent elárul ezzel kapcsolatosan:

„Szeretném nektek ezúttal is megköszönni a karácsony előtti falfestést. Az osztályon nagyon nagy sikert arattatok, az egyik legszebb munkaként emlegetik az orvosok s nővérek a Micimackó szobát. Az a szoba lett mindenki kedvence, olyan jó volt hallani, amikor visszamentem szünet után. :-)

Köszönöm nektek, hogy megtörtétek ott az osztályon a rideg hangulatot :-)

Sok sikert Nektek, s maradjatok mindig ilyenek!”

Czoller Dominika

Zárszó

2011 kora őszén egy gyűlés alkalmával döntöttünk úgy, hogy a JPKSZ első öt évét méltóképp megünnepeljük. A jubileumot találkozással, szakmai programmal, bulival illik emlékezetessé tenni. Számunkra magától értetődő volt, hogy ennél többre is vállalkozunk és egy könyv formájában megörökítjük az első évtized felét.

A kezdeti támogatásból és lelkesedésből erőt merítve projekt lett, mely október végére feladatokhoz felelősöket és határidőket rendelt. A koncepcióban harmincnál is több egykori és jelenlegi tagra hárult munka. A könyv, melyet az Olvasó a kezében tart ennek az összefogásnak az eredménye. Persze nem ment könnyen ez sem. Az ötletek összehangolása, az ütemterv felállítása, a határidők betartása és betartatása, a cikkek megírása, majd stilisztikai és helyesírási kiigazítása, az igényes küllem kialakítása, a nyomdával való egyeztetés és még sok-sok ügy volt, amit kezelni kellett...

Épp úgy, mint az elején a szakkoli alapításánál. Akkor volt egy jó kezdeményezés, ami párosult a szervezők és a bekerülők tenni akarásával, valamint intellektusával. De igazából nem volt ezen kívül semmink. Egy fillérünk sem volt a 2000 forintos féléves tagdíjából származó pár tízezren túl, nem voltak menő rendezvényeink, emlékezetes közösségi programjaink, alumni szervezetünk. Komoly szakmai teljesítmények sem támasztották alá azt, hogy mi az a szervezet vagyunk, aki a pécsi közgázon a szakmaiságot, a minőségi teljesítményeket és a jó hangulatú, egymásra odafigyelő, környezetére igényes, demokratikus közösséget képviseli. A hitünk, a tehetségünk és néhány nyitott oktató támogatása volt az, amire számíthattunk 2007 tavaszától.

Arról szólt az első 5 év, hogy felépítettük a szervezetet és feltöltöttük a három pillért a magunk ízlése és értékvilága szerint. Fokozatosan alakult ki a különböző döntéshozatali fórumok rendje, az azokon megkövetelt viselkedési forma, a szakkollégiumon belüli érdekérvényesítés és véleményformálás rendszere és persze a szakkolin belüli testületek hálója és azok szerepe. Oktatói segítséggel jöttek létre szakmai kurzusok, melyek eredményeképp születtek meg díjnyertes tudományos diákköri munkák, esetverseny győzelmek, pályázati díjak. A szakmai eredményeken kívül rengeteg program színesítette a tanéveket és emellett tradícióvá lettek a táborok, a vitaestek, a karácsonyi vacsorák, a Papp László Számvitel Verseny és Konferencia. A közösségi aktivitás szintjének folyamatos emelkedése, a mindig több és több, kisebb-nagyobb alkalom lépésről-lépésre kovácsolta össze a tagságot.

Nyilván ez nem jelenti azt, hogy az alapítást követő ötödik szülinapra „felépült” a szakkollégium. Nagyon sok dolog van, ami még mindig megoldásra vár. A tagság túlnyomó része számára elérhetővé váló együttlakás lehetőségének megteremtése, a kiemelkedő versenyeredmények számának növelése, a kurzusrendszer és a meglévő programok fejlesztése, valamint minél több támogató partner felkutatása mind-mind komoly feladat. Ráadásul szeptembertől gyakorlatilag megszűnik az államilag támogatott közgazdászképzés, ami az ősszel nyilván nagy kihívást fog jelenteni a kar diákszervezeteinek – felfokozott verseny fog kezdődni a gólyák szimpátiájának elnyeréséért. Az eddigi háromszoros túljelentkezésért is tenni kellett, de a várhatóan csökkenő hallgatói létszám mellett fokozott kihívást fog jelenteni a megfelelő utánpótlás felkutatása... Meggyőződésem, hogy ezt is meg fogjuk oldani. Ahogy lettek kurzusaink, saját közösségi terünk, az egyetemen vagy pályázati pénzből megvalósított komoly programjaink és évkönyvünk is.

Személy szerint ezúton szeretném Mindenkinek megköszönni a segítséget, melyet a kötet megvalósulása érdekében nyújtott! Nekem, mint az öt esztendő végigélő, alapító tagok egyikének nagyon sok emlékezetes pillanat jut eszembe, ha az elmúlt évekre visszatekintek és őszintén remélem, hogy amikor a következő évfordulóra írják majd a visszaemlékezést a jövő szakkollégistái nekik is legalább annyi ötlet, esemény, felejthetetlen momentum lesz, melyet érdemesnek találnak megörökíteni, mint nekünk.

Kisgyura János

ÖT ÉV KRÓNIKÁJA

Szakmai eredményeink

- kronológiai sorrendben -

2007/2008-as tanév

Külföldi ösztöndíjjal tanulmányokat folytattak:

Csermely Tamás - Amerikai Egyesült Államok

Hau Orsolya - Hollandia

Ottó Áron - Norvégia

Sipos Norbert - Olaszország

Somogyi Ildikó - Hollandia

GE ösztöndíjas:

Molnár András

Sós Barbara

Tóth Annamária

Deloitte Ösztöndíjas:

Jermann M. Ádám

Eurocases Esettanulmány Verseny (PTE-KTK, Pécs):

1. helyezett csapat tagjai: Rideg András, Weiner János

2. helyezett: Bucher Tamás, Csende Tamás, Horváth Márton (I.),
Sándor Tibor

VII. Menedzsment Esettanulmány Verseny (Sapientia-EMTE, Csíkszereda):

1. helyezett: Bucher Tamás, Horváth Márton (I.), Somogyi
Gergely, Weiner János

2. helyezett csapat tagjai: Ferencz Diána, Rideg András

Országos Esettanulmányi Verseny (BCE, Budapest):

3. helyezett csapat tagja: Rideg András

TDK - tavaszi, kari forduló:

1. helyezett: Szűcs Katalin

Különdíjas: Hauck Zsuzsanna

2008/2009-es tanév

Köztársasági ösztöndíjas:

Barkó Tamás

Csermely Tamás

Hauck Zsuzsanna

Jermann M. Ádám

Simon Zorka

Szűcs Katalin

Külföldi ösztöndíjjal tanulmányokat folytattak:

Barkó Tamás - Franciaország

Csermely Tamás - Ausztria

Ferencz Diána - Lengyelország

Kereszthegyi Eszter - Németország

Pusztai Réka - Franciaország

Simon Zorka - Franciaország

Tamási Attila - Lengyelország

Sille István - Hollandia

Urbán Miklós - Litvánia

GE ösztöndíjas:

Ferkov Dóra

I. Dr. Papp László Számvitel Verseny (PTE-KTK, Pécs):

1. helyezett csapat tagja: Horváth Márton (I.)

TDK – őszi, kari forduló

1. helyezett: Molnár András, Vasvári Tamás, Somogyi Ildikó, Horváth Márton (II.)

2. helyezett: Horváth Márton (I.), Bucher Tamás és Weiner János, Csende Tamás

3. helyezett: Hunyadi Éva, Horváth Veronika

Különdíj: Somogyi Gergely, Murinkó Szilvia

A díjazottakon kívül az OTDK-ra kvalifikált: Abaligeti Gallusz, Bodnár Dorottya, Pálmai Dániel, Sipos Norbert, Weiner János

Eurocases Esettanulmány Verseny (PTE-KTK, Pécs):

1. helyezett: Heindl Zsombor, Horváth Márton (II.), Peti János, Somogyi Gergely

2. helyezett: Csende Tamás, Csermely Tamás, Vasvári Tamás

3. helyezett: Boti Csilla, Horváth Márton (I.), Jermann M. Ádám, Kisgyura János

Országos Pénzügyi Esettanulmány Verseny:

1. helyezett: Heindl Zsombor, Horváth Márton (II.), Peti János, Somogyi Gergely

Országos Tudományos Diákköri Konferencia, Debrecen, 2009. április 6-8.

1. helyezett: Molnár András, Murinkó Szilvia, Somogyi Ildikó, Vasvári Tamás

2. helyezett: Hunyadi Éva

3. helyezett: Horváth Márton (I.)

Különdíj: Abaligeti Gallusz, Bucher Tamás és Weiner János, Horváth Márton (II.), Sipos Norbert, Szűcs Katalin, Weiner János

A szekció legjobb prezentációja: Vasvári Tamás

VIII. Menedzsment Esettanulmány Verseny (Sapientia-EMTE, Csíkszereda):

1. helyezett: Bucher Tamás, Horváth Márton (I.), Ottó Áron, Weiner János

III. Partiumi Közgazdász Napok, Kárpát-medencei Gazdasági Vetélkedő (Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad):

1. helyezett csapat tagjai: Horváth Márton (I.), Vasvári Tamás

"Magyarország az Európai Unióban, az Európa Unió a világban" című országosan meghirdetett pályázat

1. helyezett szerzőpáros tagja: Páger Balázs

2009/2010-es tanév

Köztársasági ösztöndíjas

Barkó Tamás

Hauck Zsuzsanna

Jermann M. Ádám

Simon Zorka

Tóth Annamária

Külföldi ösztöndíjjal tanulmányokat folytattak:

Csermely Tamás - Ausztria

Czinege Balázs - Ausztria

Falmann Tímea - Lengyelország

Molnár Eszter - Hollandia

Páger Balázs - Németország

Hallgatói Tudományos Díj (A Baranya Megyei Önkormányzat Közgyűlése által adományozva)

Díjazott: Weiner János

Harsányi István díj (Az Innovációs Szövetség által gesztorált és a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaság által támogatott közhasznú Manager Képzés Alapítvány Kuratóriuma által meghirdetve.)

Nyertes pályázat: Bucher Tamás és Weiner János: Tudásvagyon vállalati értékelése és a tudásvállalatok tőkepiaci megítélése

II. Dr. Papp László Számvitel Verseny (PTE-KTK, Pécs)

1. helyezett csapat tagja: Tamási Attila

AdCamp című tehetségkutató verseny a Leo Burnett kiírásában

1. helyezett csapat tagja: Murinkó Szilvia

TDK - őszi, kari forduló:

1. helyezett: Barkó Tamás

3. helyezett: Koplányi Enikő, Simon Zorka

Különdíj: Bodnár Dorottya, Boti Csilla, Murinkó Szilvia és Pusztai Réka

A díjazottakon kívül az OTDK-ra kvalifikált: Kisgyura János

Eurocases Esettanulmány Verseny (PTE-KTK, Pécs):

1. helyezett: Heindl Zsombor, Horváth Márton (II.), Kenesei Mirkó, Peti János

2. helyezett: Kisgyura János, Molnár András, Urbán Miklós, Zaja Róbert

3. helyezett: Bodnár Dorottya, Mucsi Laura, Murinkó Szilvia, Zsoldos Viktória

K&H diákkupa országos döntő

3. helyezett csapat tagjai: Heindl Zsombor, Molnár András, Pusztai Réka

ITech Challenge Menedzsment Bajnokság, országos döntő

5. helyezett csapat JPKSZ-es tagjai: Király Judit, Pálmai Dániel

Diákmenedzsment Bajnokság, pécsi selejtező

1. helyezett csapat tagjai: Boti Csilla, Peti János, Pálmai Dániel

Országos Pénzügyi Esettanulmányi Verseny, „B” döntő

1. helyezett: Heindl Zsombor, Horváth Márton (II.), Molnár András, Peti János

"Magyarország az Európai Unióban, az Európa Unió a világban" című országosan meghirdetett pályázat

Különdíj: Páger Balázs

Pintér József-díj (2010):

II. helyezett: Longauer Dóra

TDK - tavaszi, kari forduló:

1. helyezett: Páger Balázs

2. helyezett: Tamási Attila

A díjazottakon kívül az OTDK-ra kvalifikált: Kisfalusi Letícia, Molnár Eszter, Zsoldos Viktória, Boti Csilla, Czinege Balázs, Király Judit, Vajda Szilárd, Boti Csilla és Peti János

IX. Menedzsment Esettanulmány Verseny (Sapientia-EMTE, Csíkszereda)

1. helyezett csapat tagjai: Filák Olivér, Heindl Zsombor, Kisgyura János, Urbán Miklós

GE ösztöndíjas

Longauer Dóra

Budapesti Értéktőzsde - Kochmeister-díj

2. helyezett: Barkó Tamás és Simon Zorka

**British American Tobacco - Bring Your Ideas to the Table
Esettanulmány Verseny**

Regionális győztes, Nemzetközi döntős (London): Filák Olivér

2010/2011-es tanév

Köztársasági ösztöndíjas

Barkó Tamás

Heindl Zsombor

Kisgyura János

Longauer Dóra

Simon Zorka

Külföldi ösztöndíjjal tanulmányokat folytattak:

Heindl Zsombor - Olaszország

Kapes Dávid - Belgium

Kisgyura János - Németország

Nagy Árpád - Svédország

Sós Barbara - Ausztria

ITech Challenge Menedzsment Bajnokság, pécsi selejtező:

1. helyezett: Filák Olivér, Mikó Richárd, Pálmai Dániel

2. helyezett: Makk Dániel, Mucsi Laura, Ronta Ákos

Eurocases Esettanulmány Verseny (PTE-KTK, Pécs):

1. *helyezett:* Bodnár Szabina, Kisgyura János, Tóth Annamária, Zaja Róbert
2. *helyezett:* Filák Olivér, Jemelina Veronika, Kenesei Mirkó, Molnár András
3. *helyezett:* Longauer Dóra, Szabó Csilla, Takáts György

TDK - őszi, kari forduló:

1. *helyezett:* Heindl Zsombor, Tóth Annamária
2. *helyezett:* Kovács Ágnes
3. *helyezett:* Mucsi Laura, Szabó Adrienn

Különdíj: Czibor Zsófia

A díjazottakon kívül az OTDK-ra kvalifikált: Bodnár Dorottya, Czoller Dominika, Falmann Tímea, Ferkov Dóra, Kisida István, Mikó Richárd, Sós Barbara, Szabó Csilla, Urbán Miklós, Zaja Róbert

GE ösztöndíjas

Filák Olivér

Pintér József-díj (2011):

- I. *helyezett:* Váry Miklós
- III. *helyezett:* Kemény Ágnes

Diákmenedzsment Bajnokság, regionális forduló:

1. *helyezett:* Ronta Ákos, Makk Dániel

Országos Tudományos Diákköri Konferencia, Gödöllő, 2011. április 14-16.

1. *helyezett:* Páger Balázs
 2. *helyezett:* Falmann Tímea, Király Judit
 3. *helyezett:* Czibor Zsófia, Molnár Eszter
- Különdíjas:* Kovács Ágnes, Páger Balázs, Boti Csilla

Diákmenedzsment Bajnokság, országos forduló:

7. helyezett: Ronta Ákos, Makk Dániel

2011/2012-es tanév

Köztársasági ösztöndíjas

Czibor Zsófia

Falmann Tímea

Ferkov Dóra

Tóth Annamária

Külföldi ösztöndíjjal tanulmányokat folytattak:

Ferkov Dóra – Szlovénia

Filák Olivér – Ausztria

Kenesei Mirkó – Szlovénia

Mucsi Laura – Kanada

Pusztai Réka – Németország

"Közösen a jövő munkahelyeiért" Alapítvány TDK különdíja

Czoller Dominika

IV. Dr. Papp László Számvitel Verseny (PTE-KTK, Pécs)

1. helyezett: Kisgyura János, Makk Dániel, Prifer Barnabás, Zaja Róbert

K&H Diákkupa, országos döntő

4. helyezett csapat tagjai: Bakonyi Gábor, Makk Dániel

TDK - őszi, kari forduló:

2. helyezett: Molnár András

3. helyezett: Bodnár Szabina

Küöldíj: Molnár András, Bodnár Szabina

I. Janus Pannonius Esettanulmány Verseny (JPKSZ, Pécs)

1. *helyezett:* Gradwohl Máté, Gulbert Ármin, Józsa György Dániel, Mokos Balázs

2. *helyezett:* Bodnár Szabina, Czibor Zsófia, Takáts György, Váry Miklós

3. *helyezett:* Derdák Péter, Horváth Lajos, Kardos Krisztina, Nemes Valentin

Ernst & Young Audit Championship 2011

Országos döntős: Kisgyura János

Országos Pénzügyi Esettanulmányi Verseny, „B” döntő

1. *helyezett:* Gradwohl Máté, Gulbert Ármin, Józsa György Dániel, Mokos Balázs

GMI diplomamunka pályázat 2011. év

1. *díj:* Longauer Dóra

Kronológia

2007

- március 1-3. Felvételi
március 13. Alakuló Szakkollégiumi Gyűlés
március 19. Él a levelező lista
március 27. Első Szakkollégiumi Gyűlés
március 29. Első Diákbizottsági Ülés
április 12. Saját tárhely a kari rendszerfelületen
április 17. Elindul a honlap
április 24. Elkészül a JPKSZ logója
június 28-július 1. JPKSZ Nyári Tábor, Terecseny
október 3. JPKSZ a Youtube-on
október 27. Kirándulás Budapestre: MNB, BÉT, Rajk
László Szakkollégium
november 14. Kari TDK forduló
december 6. JPKSZ Mikulás: Peti János személyesen...

2008

- február 22-24. JPKSZ Téli Tábor, Terecseny
március 10-11. A Zsolnay Gyár meglátogatása
március 13. Prof Kramár Zoltán előadása:
The United States in the 21st Century
március 18. Az E-Club birtokba vétele
március 27-29. JPKSZ Felvételi tavaszi forduló
április 9. Szakkollégiumi Est - Nemzeti függetlenség
Koszovó kapcsán
április 23. Beszélgetés Galambos Attilával, a ZÖFI pécsi
vezetőjével
április 24. Bográcsozás a Remeteréten az új tagokkal

- április 29.
május 8. Dr. Kaposi Zoltán előadása a kiegyezésről
Szakkollégiumi Est - Ki az értelmiség és mi a szerepük a XXI. században?
- május 14. Horváth I. Márton előadása: Egyetemi tudáshatás, avagy miből lesz a cserebogár és a gazdasági fejlődés egyik motorja?
- május 15. Kupa Krisztina és Barancsuk János előadása a jóléti államról
- június 22-25. JPKSZ Nyári Tábor, Orfű
- szepember 19. Szalonnasütés a Malomvölgyi-tónál
- október 15. Beszélgetés a pénzügyi válságról dr. Schepp Zoltán, dr. Szabó Zoltán és dr. Zeller Gyula tanár urakkal
- október 20-22. I. Dr. Papp László Számvitel Verseny és Konferencia
- október 28. Steven T. Weston előadása
- november 5. Segítséggel Élők Napja
- november 10. Varga Attila előadása - Agglomerációs hatások és az EU Kohéziós Politika hatásvizsgálata: A GMR-megoldás
- november 17-19. ElőTDK szakkolísoknak, szakkolísoktól
- november 18-19. JPKSZ Felvételi őszi forduló
- november 20. Klesch Gábor előadása az egészségturizmus gazdasági vizsgálatáról
- november 22. Kari TDK forduló
- november 24. Ismerkedő est az újonnan felvett tagokkal
- november 26. Dr. Chikán Attila előadása
- december 5. Gyárlátogatás a pécsi BAT-nál
- december 12. Karácsonyi Vacsora
- december 22. Cziráki Péter előadása

2009

- február 20-22. JPKSZ Téli Tábor, Patca
- február 24. Búvész Est - Forgács Gábor
- március 11. Geert Hofstede előadása
Szülinapi buli
- március 27-28. I. Országos Szakkollégiumi Találkozó (OSZT)
- április 2. ElőOTDK
- április 22. Pukli Péter (KSH elnök) előadása
- április 24. Elkészül a jpkosz.hu
- április 27. World Press Photo 2008. kiállítás
meglátogatása
- május 26. Börtönlátogatás, Szeged
- július 3-6. JPKSZ Nyári Tábor, Orfű
- szeptember 19. VPKSZE megalakulása
- szeptember 25-27. Szakmai hétvége Pécsen a Kautz Gyula
Közgazdász Szakkollégiummal
- szeptember 30. Szakkollégiumi Est - Bolognai-rendszer a
magyar felsőoktatásban
- október 2-4. Szakmai hétvége Győrött a Kautz Gyula
Közgazdász Szakkollégium vendégeként
- október 14. Szabó László előadása - Banki kockázatok
kezelése
- október 26-28. II. Dr. Papp László Számvitel Verseny és
Konferencia
- november 19-21. JPKSZ Felvételi
- november 23. Procter & Gamble előadás
- november 23. Visszautak előadás Weiner Mónika, Juhász
Szabolcs, Hegedűs Attila közreműködésével
- november 25. Beavató est
- december 2. Dr. Veress József előadása: Tengerben a csepp
(Gazdaságpolitikai csatátér 40+20 év után)

december 3. Segítséggel Élők Napja
 december 11. Karácsonyi Vacsora

2010

február 19-21. JPKSZ Téli Tábor, Kárász
 március 4. Szakmai beszélgetések sorozat -
 Országgyűlési választások
 március 18. A Szakkoli 3. születésnapjának megünneplése
 március 22. Erasmusosok beszámolója
 március 26. Malomvölgyi kirándulás és szalonnasütés
 április 14. Szakkollégiumi Est Kiss Viktor PhD
 hallgatóval: A hitel számlapénzrendszer
 fenntarthatatlansága
 április 15. Visszautak 2. - rendőrségi és büntetés-
 végrehajtási beszélgetés
 április 17-18. Kirándulás Abonyban és a kecskeméti Zwack
 Unicum Manufaktúrában
 április 26. ÉFESZI (Életminőségfejlesztő Szolgáltatások
 Intézménye) Vasútállomás című előadása
 április 27. Dr. Schepp Zoltán és dr. Zeller Gyula
 előadása a pénzügyi válságról, a bankadóról
 és egyéb megoldásokról (Tobin-adó)
 május 8. Kari TDK forduló
 május 20. Magyar munkakultúra - FRISS, ROPOGÓS -
 kurzuszprezentáció a készített tanulmányról
 május 21-22. Csapatépítő tréning
 július 2-5. JPKSZ Nyári Tábor, Orfű
 augusztus 27-31. NyATA Pécssett
 szeptember 24. Időkapszulában emléket hagy a JPKSZ

- október 13. Vitaest Schepp Zoltán, Szabó Zoltán, és Zeller Gyula tanár urakkal: 220 felett, avagy mi lesz veletek devizahitelesek?
- október 15. Kirándulás a Mecsekben
- október 24-26. III. Dr. Papp László Számvitel Verseny és Konferencia
- november 4-6. JPKSZ Felvételi szóbeli forduló
- november 10. REGAnaration (RKK és JPKSZ előadássorozat) - Dr. Novotny Gábor: Az Uniós fejlesztéspolitika területi dimenziója
- november 17. REGAnaration - Pálmai Zsolt, Pámer Zoltán: A hazai régiók nemzetközi tevékenysége és érdekérvényesítési lehetőségei az Európai Unióban
- november 17-19. TDK próbaprezentációk
- november 20. Kari TDK forduló
- november 23. P&G előadás - Földi Flóra: Nemzetközi Humánerőforrás Menedzsment
- november 24. „Beszéljünk a romák helyzetéről tabuk nélkül”
- december 2. Dr. Csaba László előadása: A magyar gazdaság helyzete és középtávú növekedési kilátásai
- december 1-10. MikulásGyár - karácsonyi ajándékgyűjtés
- december 11. Karácsonyi Vacsora

2011

- január 8. Elkészül a NyATA kiadvány
- február 18. JPKSZ Téli Tábor, Patca
- március 18-20. II. Országos Szakkollégiumi Találkozó (OSZI)

március 31.	REGAnaration - Dr. Szirmai Viktória: Városteréségi társadalmak
április 2.	JPKSZ csapattréning nap
április 4.	REGAnaration - Dr. Németh Tamás: Élelmezési ellentmondások
április 7-8., 11.	OTDK próbaprezentációk
április 28.	REGAneration - Dr. Németh Zsolt: Térbeli társadalmi folyamatok Magyarországon
április 29.	Sas István előadása: Fogyasztói hatalomátvétel és a reklám
április 30.	Paintball
június 12.	Gilvánfai pünkösdi játékok
július 1-4.	JPKSZ Nyári Tábor, Orfú
szeptember 6.	Tanévnyitó szakkolís beszélgetés
szeptember 12.	Vitaest a gazdasági bűnözésről - vendég: Dr. Gál István
szeptember 19.	Vitaest Pécs város fejlődéséről - vendég: Dr. Kaposi Zoltán
szeptember 24.	Tanévnyitó ünnepség
október 3.	Közösségi program az UNIV kollégiumnál Vitaest Schepp Zoltán, Szabó Zoltán és Zeller Gyula tanár urakkal: Az árfolyamok bűvöletében
október 24-26	IV. Dr. Papp László Számvitel Verseny és Konferencia
november 3.	Liska Tibor előadása: Társadalmi örökség
november 4.	Halloween-buli
november 7.	Beszélgetés Kresz Erikával, Baranya megye "év üzletemberével"
november 9-11.	JPKSZ Felvételi őszi szóbeli forduló
november 15.	Az új tagok köszöntése

- november 26. Kari TDK forduló
november 28. Szakkollégiumi Est – Barancsuk János:
Helyi pénz
november 30. Felcsuti Péter könyvbemutatója
(Bernstein: Tőkepiaci elméletek)
december 1. JPKSZ Squash-kupa
december 10. Karácsonyi Vacsora
december 13-14. I. JPEV: Janus Pannonius Esettanulmány
Verseny
december 17. PTE Gyermekklinika mesefalfestés

2012

- január 26. JPKSZ Pókerverseny
február 14. Szakkollégiumi Est - Váry Miklós:
A magyar egészségügy betegségei
február 17-19. JPKSZ Téli Tábor, Matty
március 5. Szakkollégiumi Est - Barkóczi Csaba:
Társadalmi törésvonalak Pakson
március 8-10. JPKSZ Felvételi tavaszi szóbeli forduló

Kiadásért felel: Janus Pannonius Közgazdasági Szakkollégium

Nyomdászati munkák: V-TESA Bt.
(7720 Pécsvárad, Radnóti Miklós u. 11.)

ISBN szám: 978-963-08-3592-3

Janus
Pannonius
Közgazdasági
Szakkollégium